Ay
mu

Kalp hastalığını i
yer, türlü hastalı
geceleri ortaya ç
içeride dolaşan
yapıldığı söylene
açıklanamayan

921 YIL KİLİSE, 48
met gören Ayasofya,
bina. İçeri girildiğind
yılların ağırlığını his
büyüklük yönünden
kubbe yüksekliği yön

Yüzyıllarca Hıristiyan
nin yönetim merkezi olan Ayasofya'ya Osmanlılar da çok önem verdiler. Bu önem onun maddi ve manevi varlığını büyüttü. Çeşitli mitler, öyküler, inançlar üst üste yığıldı.

Gerçi, Dünya'nın birçok yerindeki ünlü ibadethanelerin kendilerine göre mitleri vardır. Yapım zamanlarının eskiliğine göre, çeşitli garip inançların hedefi olmuşlardır. Fakat Ayasofya'nın bu alandaki ünü çok fazla. Onun her yanı garip öykülerle dolu...

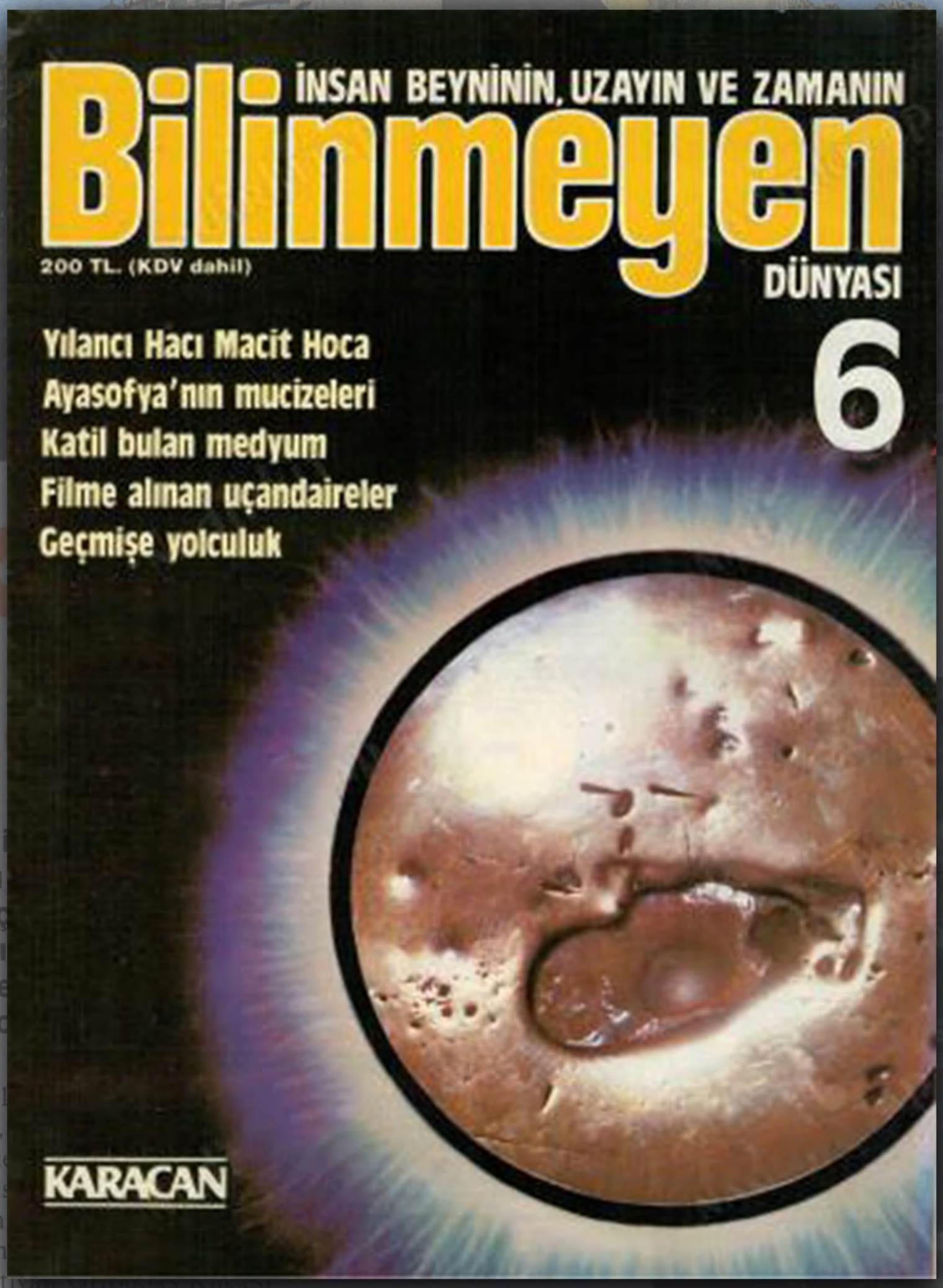

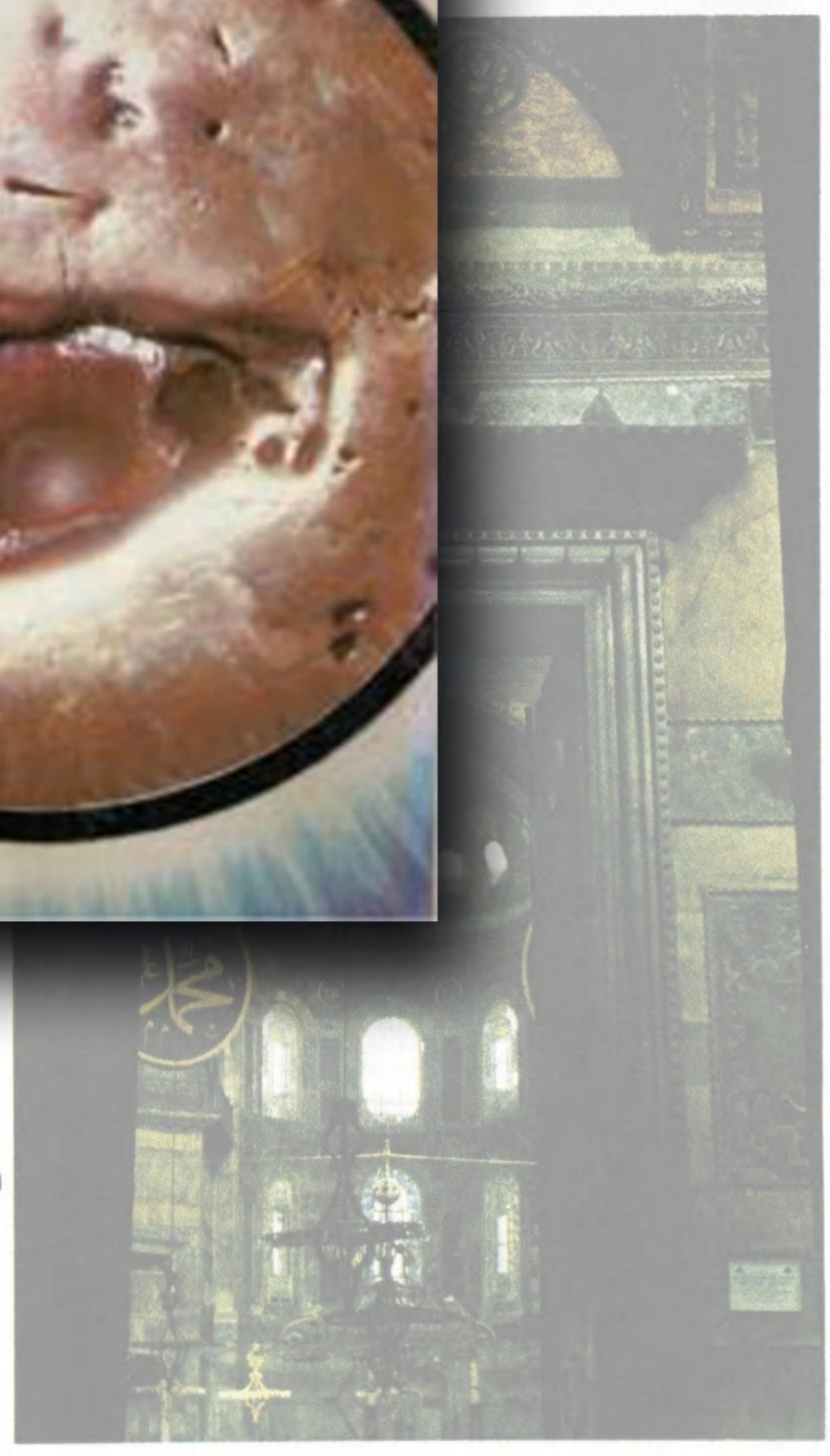

Hem Hıristiyanlarca, hem de Müslümanlarca benimsenen ibadet yerlerinin en ünlüsü, Ayasofya'nın dışından (üstte) ve içinden bir görünümü (sağda).

Ayasofya'nın mucizeleri

Kalp hastalığını iyileştiren su, unutkanlıkları iyi eden yer, türlü hastalığa deva delikli direk, paskalya geceleri ortaya çıkan yumurta kabukları, geceleri içeride dolaşan ışıklar, Nuh'un gemisinin tahtalarıyla yapıldığı söylenen kapılar ve daha birçok açıklanamayan olay...

921 YIL KİLİSE, 481 yıl da cami olarak hizmet gören Ayasofya, gerçekten çok etkin bir bina. İçeri girildiğinde insan ister istemez yüzyılların ağırlığını hissediyor. Bu dev yapı büyüklük yönünden Dünya'da dördüncü, kubbe yüksekliği yönündense beşincidir.

Yüzyıllarca Hıristiyan Ortodoks Kilisesi'nin yönetim merkezi olan Ayasofya'ya Osmanlılar da çok önem verdiler. Bu önem onun maddi ve manevi varlığını büyüttü. Çeşitli mitler, öyküler, inançlar üst üste yığıldı.

Gerçi, Dünya'nın birçok yerindeki ünlü ibadethanelerin kendilerine göre mitleri vardır. Yapım zamanlarının eskiliğine göre, çeşitli garip inançların hedefi olmuşlardır. Fakat Ayasofya'nın bu alandaki ünü çok fazla. Onun her yanı garip öykülerle dolu...

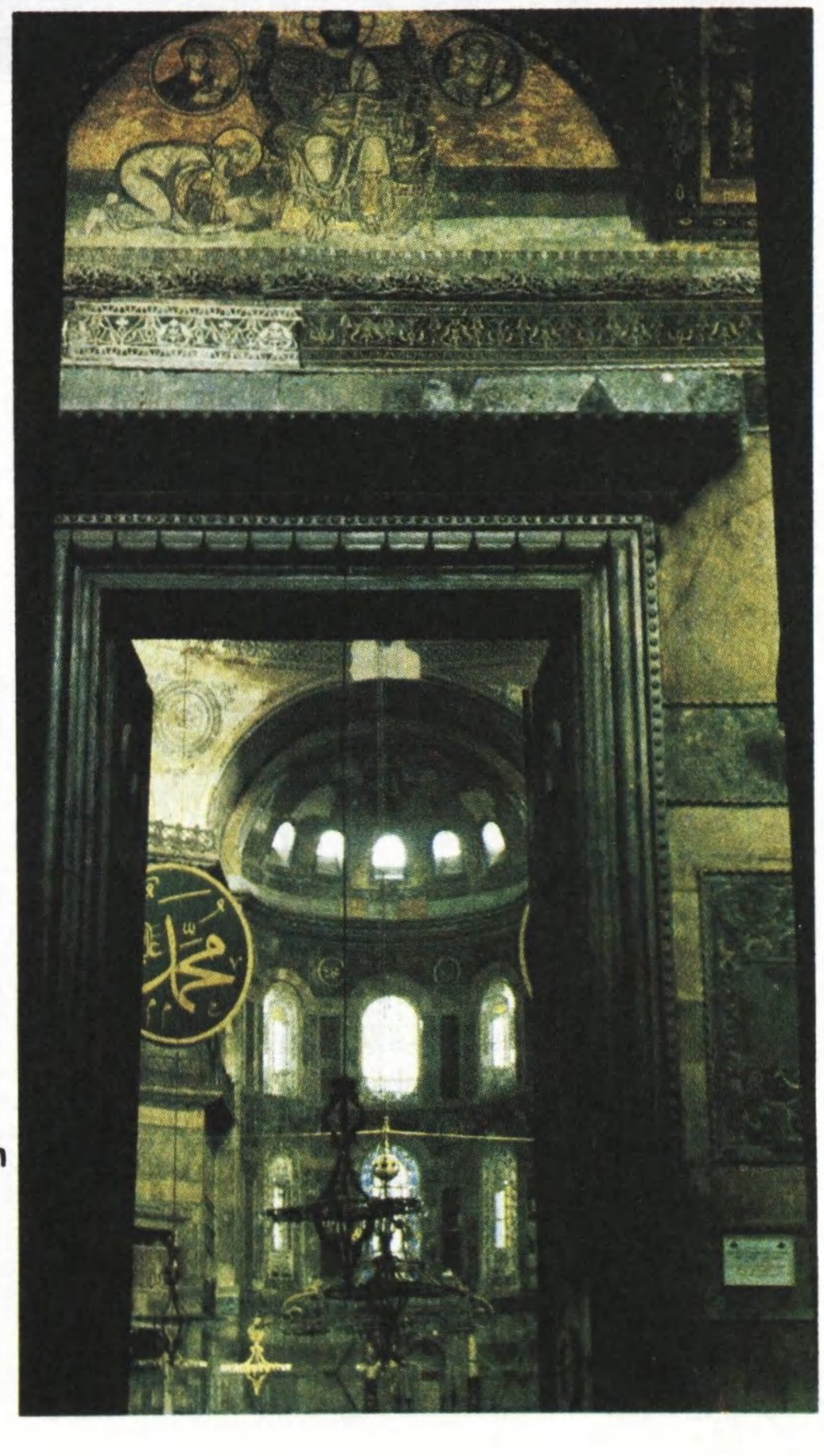

Hem Hıristiyanlarca, hem de Müslümanlarca benimsenen ibadet yerlerinin en ünlüsü, Ayasofya'nın dışından (üstte) ve içinden bir görünümü (sağda).

Maketini arılar yaptı

Ayasofya birçok kereler yapıldı ve yıkıldı. En son yıkılışı da Bizans tarihinde geçen Nika isyanı sırasında oldu. M.S. 532 yılındaki bu isyan sırasında Ayasofya tamamen yandı.

Bizans İmparatoru **Justinyanus** kiliseyi yeniden yaptırmaya karar verdi. Yapacak mimarı bir türlü bulamadı. O günlerde çok ilginç bir olay oldu. Bir dini ayin sırasında elindeki kutsal ekmekçiği bir arı kapıp kaçtı. İmparator arının saklandığı peteği bulup getirene ödüller vaat etti. Sonunda birisi bulup getirdi. Hayretle gördüler ki, petek mabet maketi şeklindeydi. Mabedin mihrap yerinde de kutsal ekmek duruyordu.

Beyazlı delikanlının getirdiği altın

Sonra yapım başladı. Sıra kubbeye geldiğinde para bitmişti ve durmak zorunda kaldılar. İşte tam bu sırada, beyazlar giymiş bir delikanlı ortaya çıktı. Beraberinde çuvallarla yüklü katırlar da getirmişti. Delikanlıyı, İmparator Justinyanus'un huzuruna çıkardılar. İmparator çuvalların içindeki altını görünce, şaşkınlığını gizleyemedi.

Justinyanus buna çok sevindi. Olayı yakınlarına anlattı. Fakat tılsım bozuldu. Beyazlı delikanlı bir daha görünmedi...

Mimar kaçıyor

Duvarlar kubbe seviyesine gelince bu defa, mimarbaşı ortadan yok oldu. Roma'ya kaçtığını öğrendiler. 7 yıl sonra mimar, Roma'daki işini de yarım bırakıp tekrar İstanbul'a döndü.

İmparator, mimarbaşını görünce çok kızdı. Fakat mimarbaşı ona şöyle dedi:

"Bu koca yapının temelinin çok sağlam olması gerekir, eğer kalsaydım acele ettirecektiniz ve yapının sağlamlığı tehlikeye düşecekti."

Ayasofya'nın yapımı, 40 yıl sürdü. Büyük kubbenin üzerine altın bir haç takıldı. Bu haç o zamanlar öyle parlaktı ki, güneş vurunca, ışığı Alemdağ'dan, hatta Istranca Dağları'ndan dahi görülüyordu.

Yılanlar imparatoriçenin cesedini yiyorlar

Justinyanus'un karısı **İmparatoriçe Thedora,** güzelliğinden başka bir şey düşünmeyen çok günahkâr bir kadındı. Ölünce yılanların kendisini yiyeceklerinden çok korkuyordu. Bu nedenle kurşun bir lahit yaptırdı ve kilisenin büyük kapısı üzerine gömülmesini emretti.

Ancak efsaneye göre iki yılan, lahitte delikler açarak içeri girdiler ve cesedi yediler. Şimdi Ayasofya'nın giriş kapısı üzerinde görülen delikler yılanların açtığı delikler olarak kabul edilir.

Terleyen direk

Ayasofya'nın kıble tarafındaki kapılarından soldan sayılınca sonuncusunun iç tarafında bir mermer sütun var. Bu sütunun en büyük özelliği kış ve yaz nemli olması. Bu yüzden bu sütuna "terleyen direk" deniyor. Sütunun zemininden başlayarak bir buçuk metrelik bir kısmı bakır plakalarla kaplı.

İnanca göre sürekli baş ağrısı çekenleri, sindirim sistemi hastalıkları olanları ve sıtmaya tutulanları bu direk tedavi ediyor. Önce iki rekât namaz kılınıyor, sonra hasta avuçlarını önce bakır plakalara sonra da yüzüne sürüyor. Bu hareket üç kez tekrarlanınca hastalıklar iyi oluyor...

Ayasofya'daki ünlü "terleyen direk" (üstte). Üzerinde yaz-kış nem var. Ayasofya'nın içinden güzel bir görünüm (altta).

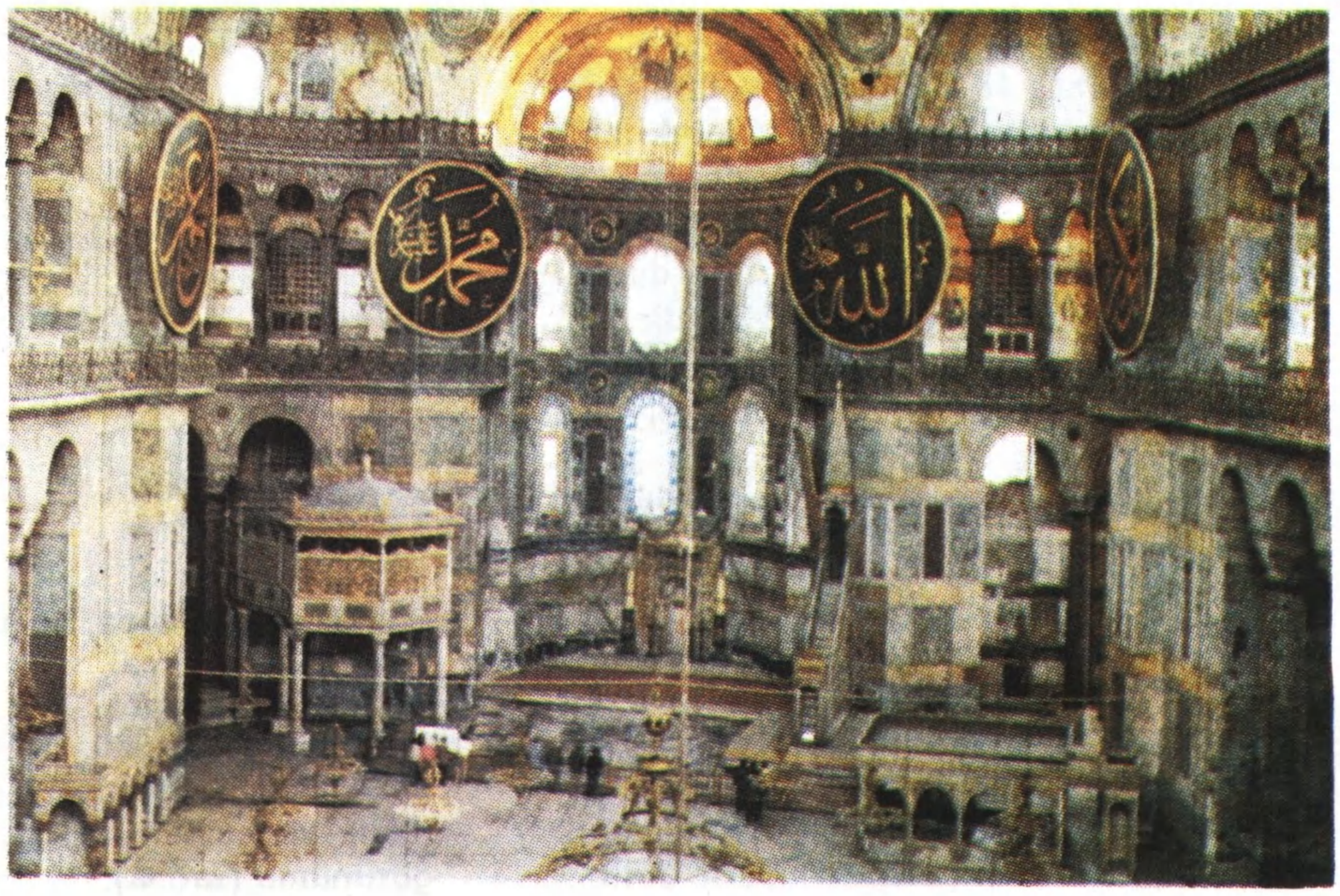

Ayrıca elleri çok terleyen kimselerin, direğin üzerinde bulunan deliğe parmaklarını soktukları ve artık ellerinin terlemediği birçok defalar görülmüş...

Terlemenin nedeni...

İnanca göre, Ayasofya'nın büyük bir kubbesi bir depremde yıkılınca, 300 rahip Mekke'ye gitmişler ve orada zemzem suyundan almışlar, bunu Mekke toprağı ile karıştırıp,bu sütunun altına harç olarak koymuşlar. Sütunun bu yüzden "terlediğine"inanılıyor.

Bir başka inanca göre de Hızır Peygamber, parmağını Ayasofya'daki deliğe sokmuş ve binayı Mekke'ye yöneltmiş yani kıbleye çevirmiş.

Terleyen direğin ya da diğer adıyla ağlayan direğin öyküsü, görüldüğü kadarıyla Osmanlı döneminde ortaya çıkmış. İslam inançlarıyla beslenmiş.

Sütunun yapısının gözenekli olduğu ve kılcal damarlar yoluyla temeldeki suyu emdiği ve bu yüzden terlediği, en geçerli bilimsel açıklamalardan biri. Ama acaba neden sadece bu direği gözenekli taştan yapmışlar? Bu soru cevapsız kalıyor...

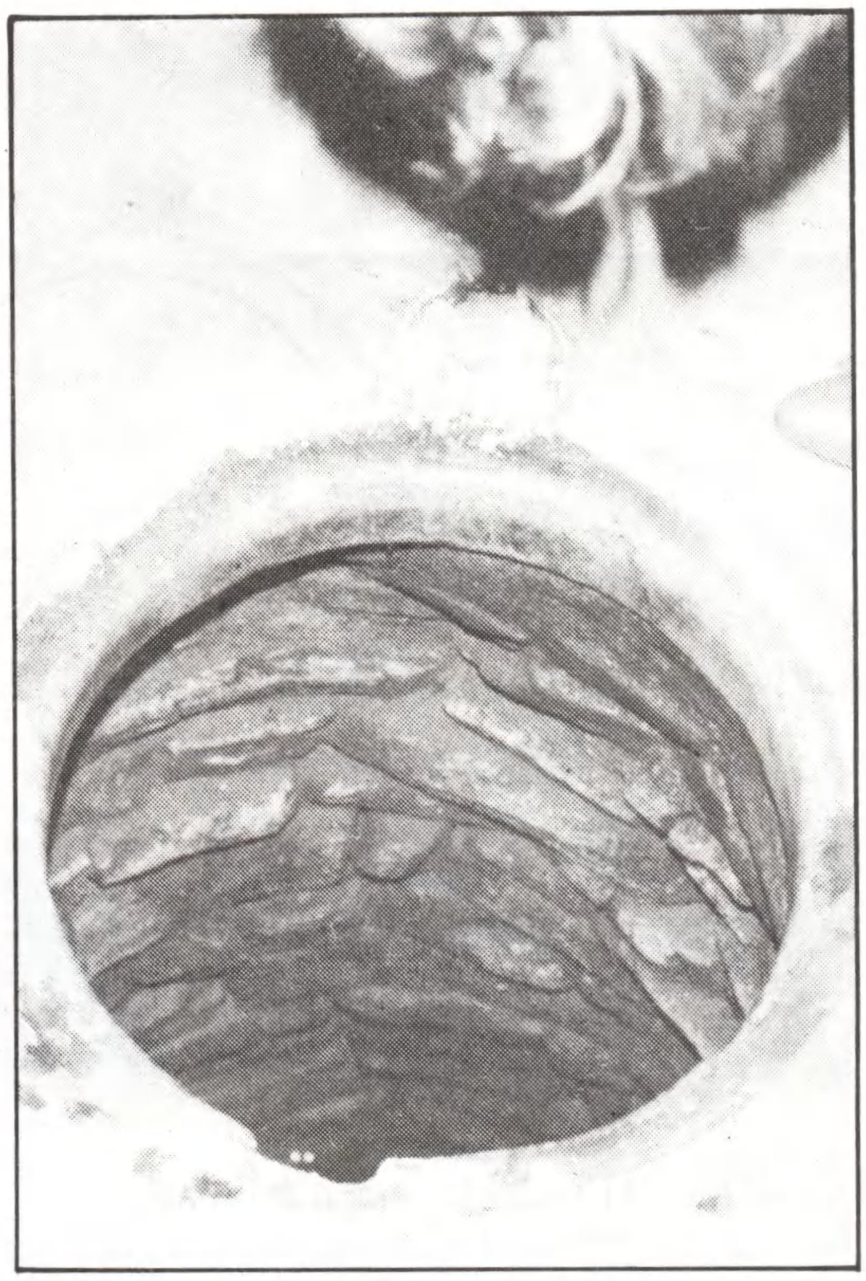

Ayasofya'nın içinde büyük salonun ortasındaki kuyunun ağzı (sağda). Eskiden kalp hastaları, gelip bu kuyudan su içerler ve iyileşirlermiş. Ayasofya'nın ihtişamlı kubbesinin içeriden görünümü (altta).

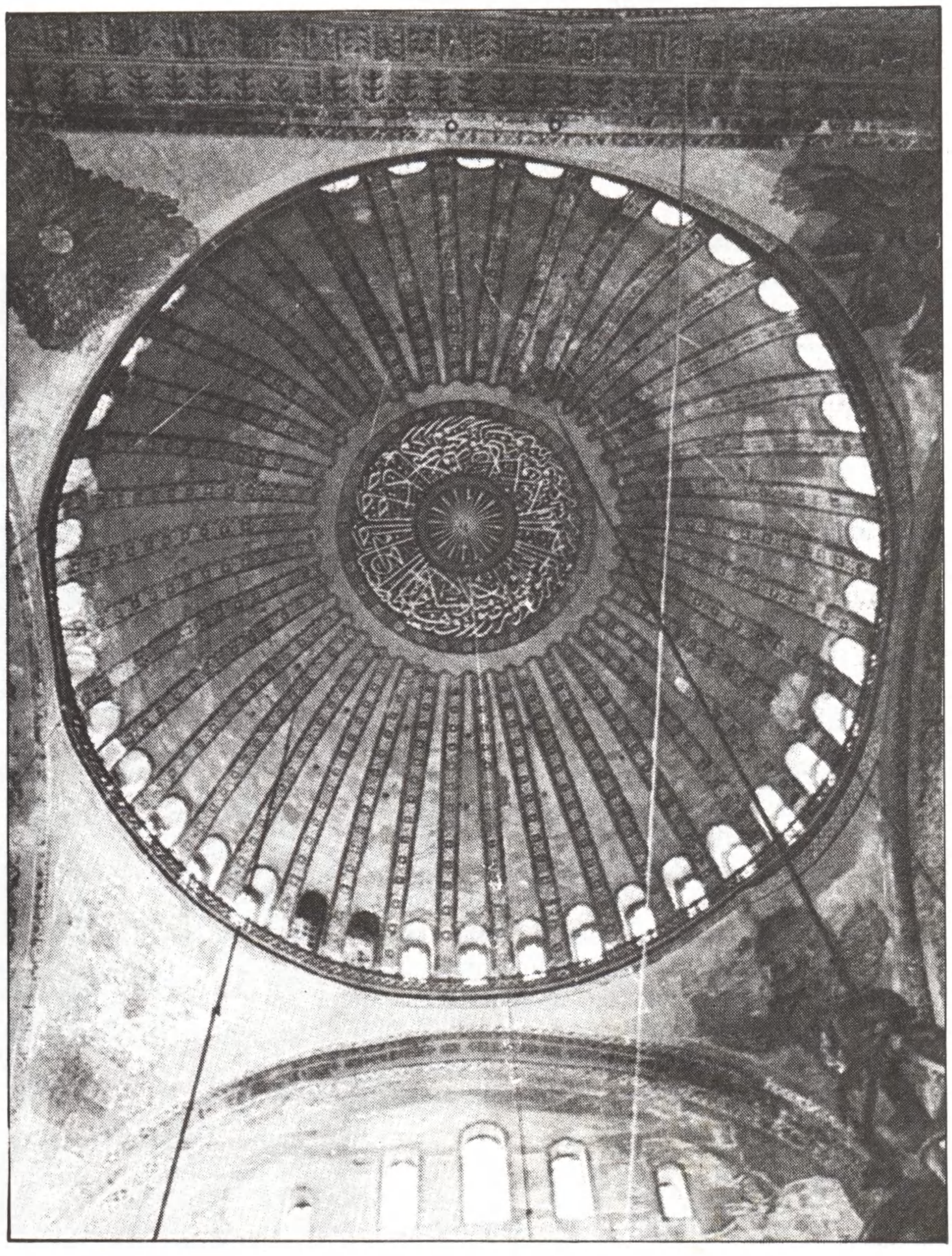

Kuyudaki şifalı su

Ayasofya'nın içinde büyük salonun ortasında bir kuyu var. Eskiden bu kuyu kalp hastalığına tutulanların sık sık geldikleri bir yerdi. Bunlar üç cumartesi art arda aç karnına buraya gelir, sabah namazını kılar ve bu sudan içerlerdi.

Bu gelenek cami müze haline getirilene kadar sürdü. Kuyunun üzerinde yaklaşık 50 santim çapında, demir bir kapak var. 7 metrelik bir çubuk sarkıtıldığında dibine ulaşılamıyor. Su hâlâ mevcut, tadı tatlımsı ve mineralli.

Bu suyun ne tür bir bir bileşim taşıdığının, incelenmesi gerekir. Yüzyıllardır orada durduğuna göre acaba bozulmuş mudur? Sonra niçin kalp hastalığına iyi geliyor? Bu da düşündürüyor. Yoksa suyun bir özelliği mi var? Bu soruların cevaplarını, devletin yetkili kurumlarına bırakıyoruz.

Geçenlerde bilim dünyası çikolatanın içinde bulunan bir maddenin hormonal etki yaptığını açıkladı. Ama bu etki özellikle, aşk yüzünden kalbi kırılanların üzerinde görülüyormuş. Demek ki, bu madde,beyinde aşırı üzüntü yaratan merkezi etkiliyor. Ayasofya' daki kuyunun şifalı suyunun da böyle bir özelliği neden olmasın!

"Tabuta dokunursanız, Ayasofya yıkılır"

Ayasofya'nın orta kıble kapısı üzerinde bir tabut var. Sarı pirinçten yapılmış bu tabutta **Kraliçe Sofya** yatıyor.

Yalnız bir tehlike var, "Bu tabuta sakın dokunmayın" deniyor. Çünkü tabuta el sürülürse büyük bir gürültü başlıyor ve tüm bina sallanmaya başlıyormuş.

Kubbenin dört tarafında birer melek resmi var. Bunlar **Cebrail, Mikail, İsrafil** ve

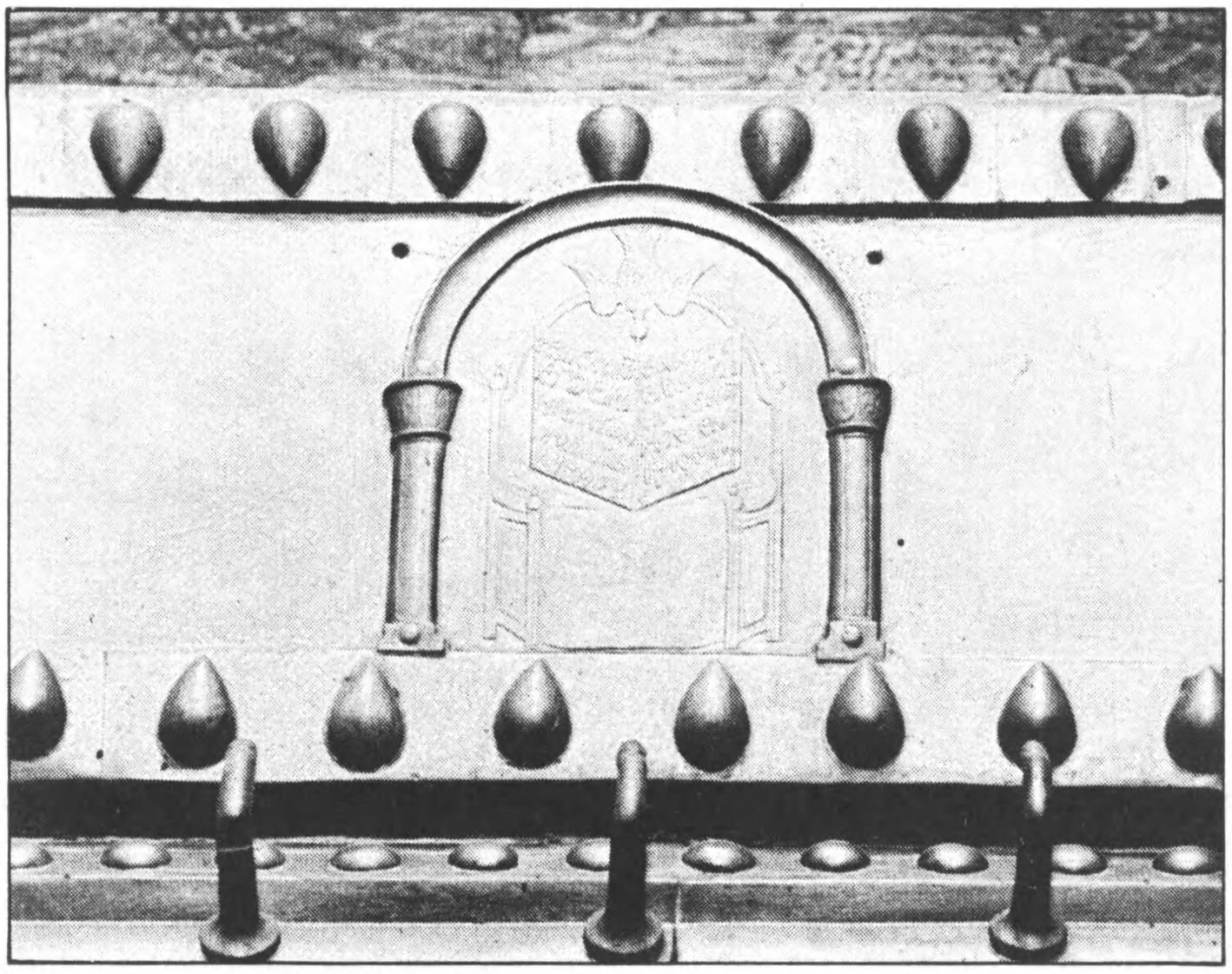

Azrail'dir. Bu melekler kanatlarını açmış bir biçimde çizilmişler. İnanca göre Azrail, imparatorların ölümlerini, Mikail düşman saldırılarını, Cebrail ve İsrafil ise olacak olayları haber veriyor.

İnananlar, tabut ile bu melekler arasında bir ilişki kuruyorlar... Tabutun koruyuculuğunu da üstlenen melekler, ona dokunulmasına izin vermiyorlarmış.

İmparatoriçe Thedora'nın gömüldüğü lahit (üstte). Deliklerden 2 yılanın girip, Thedora'nın cesedini yediği kabul ediliyor. Ayasofya'nın içinden bir başka görünüm (altta).

Esrarengiz kapılar

Ayasofya'nın güney tarafında ufak ve dar bir koridorun ucunda örülmüş bir kapı var. Buna "açılmaz kapı" deniyor. Anlatılanlara göre **Fatih Sultan Mehmet** İstanbul'a girdiğinde Rum Ortodoks Patriği yanındakilerle bu kapının önünde dua ediyormuş.

Osmanlı ordusu kiliseye girince, Patrik bu kapıdan kaçıp kaybolmuş ve kapı bir daha açılmamış. Her paskalyada bu kapının önünde kırmızı yumurta kabukları ortaya çıkarmış...

Bir de "Kapanmaz Kapı" miti var. Fetih günü, Fatih'in ordusundan biri bu kapıya öyle bir vuruş vurmuş ki, kapı yere gömülmüş ve bir daha asla açılmamış...

Pençe nişanı

Binanın güneydoğusundaki kubbeyi tutan fil ayağının bir yüzünde 6 metre yükseklikte ele benzeyen bir iz var. Kuşaktan kuşağa anlatılanlara göre, fetih günü, Fatih Sultan Mehmet'in atı ürkmüş, Sultan eliyle bu kemere tutunmuş. Atı ise sütunun kaidesini zedelemiş. Buraya kadar bir şey yok. Ama pençe izinin yerden 6 metre yükseklikte olduğu ve bu yüksekliğe, hiçbir atın erişemeyeceği düşünülürse, olayın esrarı bir anda ortaya çıkıveriyor.

Gizli ayin

Bir başka olay **Kanuni Sultan Süleyman** döneminden. Gece bir derviş grubu camiye ibadet etmek için geliyormuş. Uzaktan Ayasofya'nın bütün ışıklarının yandığını görmüşler, içeriden ilahi sesleri geliyormuş.

Dervişler korkup içeri girmemişler, olay padişaha iletilmiş. Kanuni adamlarıyla bizzat gelmiş ve dışarıdan olayı aynen görmüş. Sonra içeri girilmesini emretmiş ama içeri girenler kimseyi bulamamışlar. Her yer kapkaranlıkmış. Bu da Ayasofya'nın, halk deyişiyle, pek tekin bir yer olmadığına işaret eden bir efsane...

Ayasofya'nın mucizelerinin sonu gelmiyor

Büyük kıble kapısının kanatlarının Nuh'un gemisinin tahtalarından yapıldığı bir diğer inanç. Eskiden deniz seferine çıkılmadan önce, yolcular bu kapıya gelir, dua eder ve Hz. Nuh'tan yardım dilerlermiş...

Ayasofya'nın hikâyesi bundan ibaret değil. Birçok defa yıkılıp, sonra yeniden yapılan bu güzel yapının tarihi, insanoğlunun Dünya'daki serüveninin küçük bir parçası sanki...

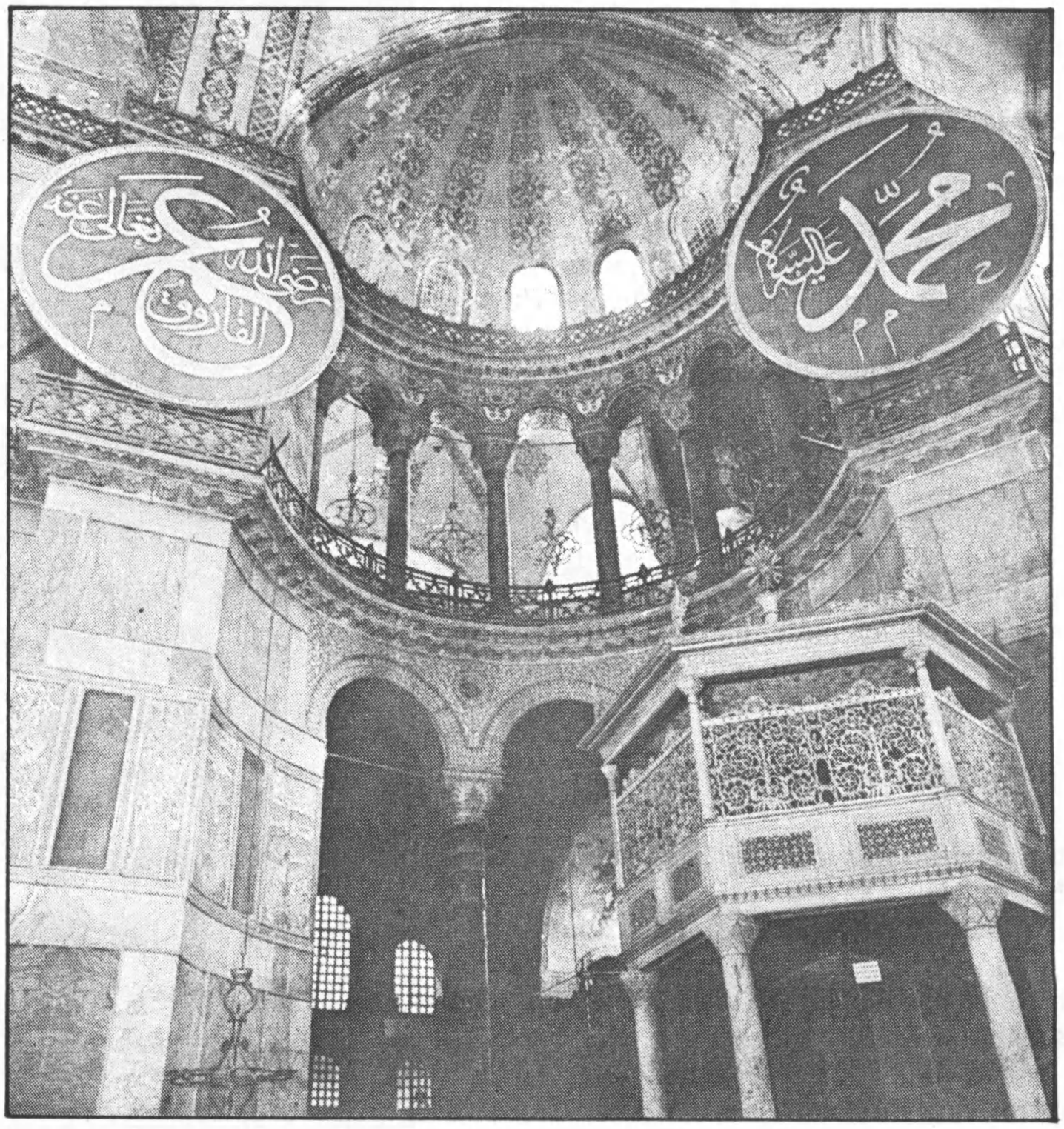

Kara delik: Evrene açılan kapı

Kara delikle ilgili tartışmalar sürerken, ortaya müthiş bir iddia atıldı. Bazı gökbilimciler kara deliğin içine yolculuk yapılabileceğini ve de bunu başaranların bir başka evrene geçeceklerini ileri sürüyorlar...

KARA DELİĞİN, çekim alanına giren her şeyi, gezegenleri, yıldızları, uzay araçlarını, hatta ışığı bile içine aldığı kabul ediliyor.

Acaba bunlar ne oluyor? Yok mu oluyorlar? Yoksa bilinmeyen bir yere mi gidiyorlar?

Kuşkusuz, kara deliğin tuzağına düşen bir uzay yolcusundan başkası, bu sonsuz kuyu içinde neler olup bittiğini bilemez. Belki de gidilen yer bir başka evrendir.

Bilinmeyene yolculuk

Eğer uzaygemisi kara deliğin çekim alanına kapılmazsa mesele yok. Fakat deliğin çevresinde bir tur atmak isterse, kaçınılmaz olarak içeri çekilecektir.

Deliğe doğru emilip yok olmadan tekrar havalanmak mümkün olabilir. Yani uzaygemisi çok hızlı ve güçlü roketini ateşleyerek son anda buradan kaçabilir. Ateşlemeyi başaramazsa, yörüngeye girerek, kara deliğin parlak dış saçağına doğru düşmeye başlar. Bu bölgeye "olay ufku" deniyor. Olay ufkunun içine düşenler, kara delikten kaçma şansını kesinlikle yitirmiş demektirler.

Bu noktada kara deliğin müthiş çekim kuvveti devreye girer. Öyle ki, evrenin başka bir yerinde böyle güçlü bir çekim kuvveti yoktur.

Haber almak imkânsız

Einstein'ın rölativite teorisine göre, güçlü çekim bölgelerinde zaman çok yavaş geçer. Uzaygemisi, olay ufkuna yaklaştıkça, gittikçe zaman yavaşlar. Dışarıdaki bir gözlemciye eşit aralıklarla sinyal gönderildiğini düşünürsek, zamanın yavaşladığı anlaşılır.

Uzaygemisinde bulunan uzayadamı, sinyal gönderdiğini düşünse de, kara delik dışındaki bir gözlemci, iki sinyal arasının gittikçe uzadığını kaydedecektir. Oysa, geminin içindeki uzayadamı, sinyalleri düzenli olarak göndermektedir. Araç, olay ufkunun ötesine geçince, onu tekrar ne görebilir ne de işitebiliriz...

Alman gökbilimci **Karl Schwarzschild**'e göre, kara deliğe düşen uzayadamı, merkezde tekillik olarak tanımlanan sonsuz yoğun noktaya kadar sürüklenecektir. Bir anda sonsuz sıkışmış noktanın parçası olarak delikte âdeta donup kalacaktır.

Kara delik dönüyorsa...

Evrenin tümü dönen cisimlerle doludur, kara deliklerin bunun dışında olduğu düşünülemez. Teoriye göre, kara delikler, çoğu yıldızdan daha hızlı dönmektedirler.

Uzayadamı dönen bir kara deliğe rastlamışsa, bu kez geçireceği deneyler, öncekinden çok daha değişik olabilir. Olay ufkuna doğru düşmeye başlarken, dümdüz içeri düşmez. Kara deliğin yüksek hızı nedeniyle önce yanlara savrulur.

İşte bu noktada manzara oldukça karışıktır. Kara deliğin içine düşerse, orada azalıp çoğalan sonsuz güçler tarafından yok edilecektir. Kara delik, aynı zamanda elektrik yüklüyse durum farklıdır...

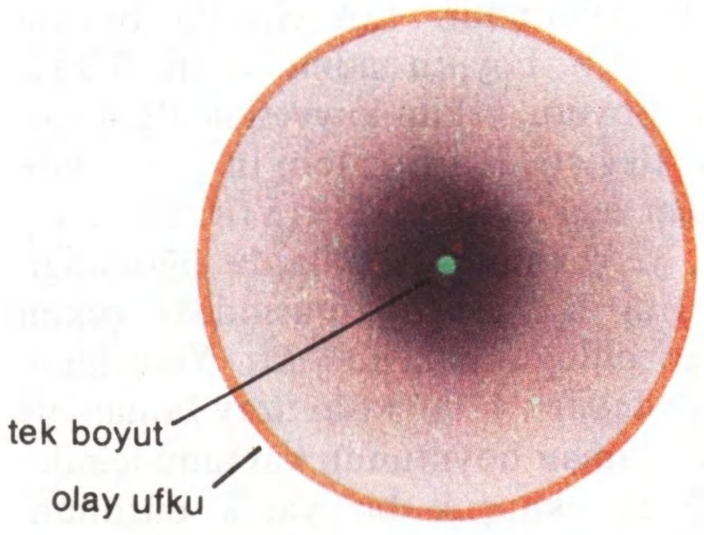

Bir yıldızın yörüngesinde dönen bir kara deliğin temsili resmi (üstte).

Yandaki diyagram, statik bir kara deliğin yapısıdır. Dairenin çevresi ışığın bile dışarı çıkamayacağı sınırı gösteriyor. Kara bölgeye düşenler parçalanıp kayboluyorlar (sağda).

Kara delik teorisinin öncüsü Alman gökbilimci Karl Schwarzschild (solda).

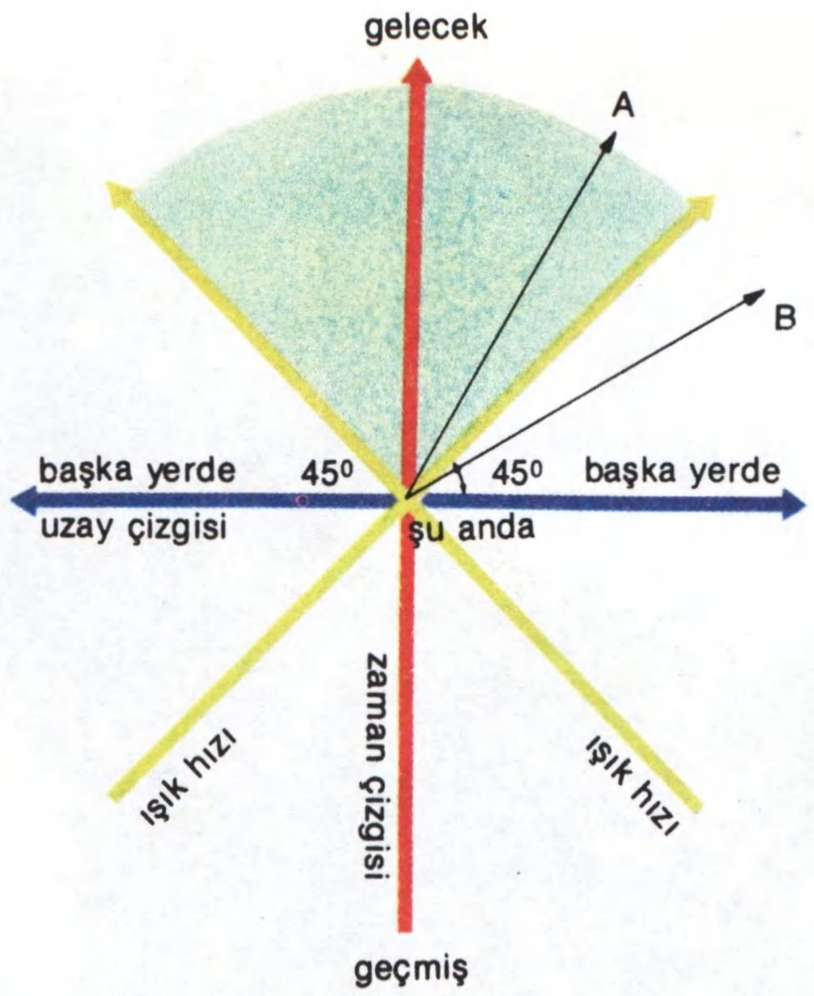

Standart uzay-zaman grafiği. A yönüne girmek mümkündür. Çünkü hız ışık hızından azdır. B yönüne gitmek imkânsızdır. Çünkü hız, ışık hızından fazladır. Resimde görülen taramalı alanda uzay seyahati mümkündür (sağdaki diyagram).

Yer, zaman ve rölativite teorisi

Bir uçakla saatte 800 km hızla uçtuğunuzu düşünün. Başka bir uçak da size doğru yine 800 km hızla yaklaşmaktadır. Ne kadar bir zaman içinde birbirinize yaklaşıyorsunuz? Diğer bir deyimle, rölatif hızınız nedir? Mantığınıza göre cevap, 1600 km'dir.

Şimdi de, bir uzaygemisinde, ışık hızının 4'te 3'ü kadar bir hızla, uzak bir yıldıza seyahat ediyorsunuz. Bu yıldızdan ışık size ne kadar hızla geliyor? Yine mantığınız size ışığın 4'te 3 ışık hızıyla geldiğini söyler. Fakat ölçecek olursanız, size o uzak yıldızdan gelen ışık, yine saatte 300.000 km'dir.

Bu, çelişki gibi görünen olayı Albert Einstein 1905 yılında ortaya attı ve rölativite teorisi ortaya çıktı. Buna göre ışık hızı, kaynağı ve yönü ne olursa olsun değişmez. Bu da, seyahat hızı arttıkça, zamanın geçişinin yavaşladığını açıklar.

Bir uzaygemisinde dünyaya dönüşünüzde, hızınız ışık hızına yaklaştıkça, uzaygeminizde saatiniz sadece birkaç ayın geçtiğini gösterdiği halde, dünya zamanıyla yılların geçtiğini görürsünüz. Çocuklarınızdan bile genç olarak dünyaya dönersiniz.

Rölativite teorisi, insanlığa yeni bir görüş kazandırdı. Bu görüşün özelliği 4 boyutlu olmasıdır. Bu dördüncü boyut, zaman boyutudur. Einstein bu boyuta uzay-zaman boyutu adını verdi. Uzay-zaman boyutu, çekim kuvveti ile ilgili teorileri değiştirdi. Einstein'ın rölativite teorisini açıkladığı yıl, 1915'tir. Bu açıklama, yerçekiminin okullarda öğrendiğimiz gibi iki madde arasındaki çekim kuvveti olduğu inancını yıktı. Yerçekimi, yeni keşfedilen 4. boyutun uzay zamanı ile mekân-zaman boyutunun kavramı içindedir. Yatay kauçuk bir yatak düşünün. Yatağın üzerine değişik ağırlık ve boyutlarda toplar koyun. Toplar, büyüklük ve ağırlıklarına göre, kauçuk yatağa gömüleceklerdir. Yatağın kenarından küçük bir top yuvarlayın. Top, diğer toplara doğru çekilecektir.

Bu çekim, rölativite teorisinin temelidir. Madde, uzay zamanı kaymasına neden olur. Uzay zamanı da, maddenin hareketini tayin eder.

Genellikle, uzay zamanı düzdür. Fakat büyük kütlelere yaklaştıkça eğim kazanır. Bu eğim, sadece küçük kütlelerin hareketini etkilemekle kalmaz, zamana da etki eder. Diğer bir deyimle, çekim kuvveti, zamanı yavaşlatır.

1960'ta Albert Einstein'ın ölümünden 5 yıl sonra, bilim adamları, Einstein'ın teorisini ispat edecek çok hassas saatler yaptılar.

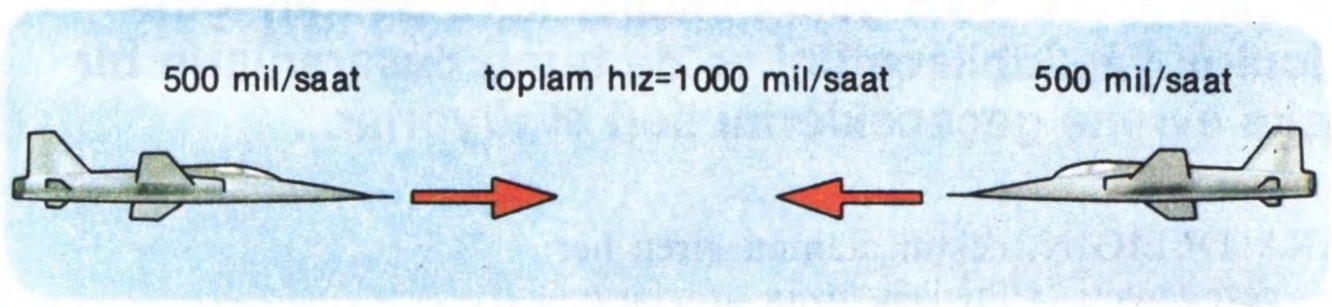

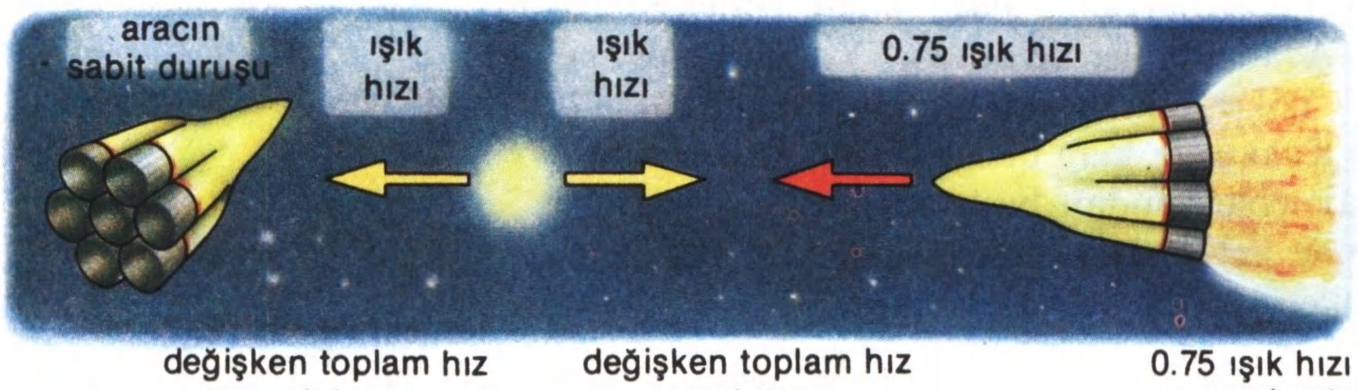

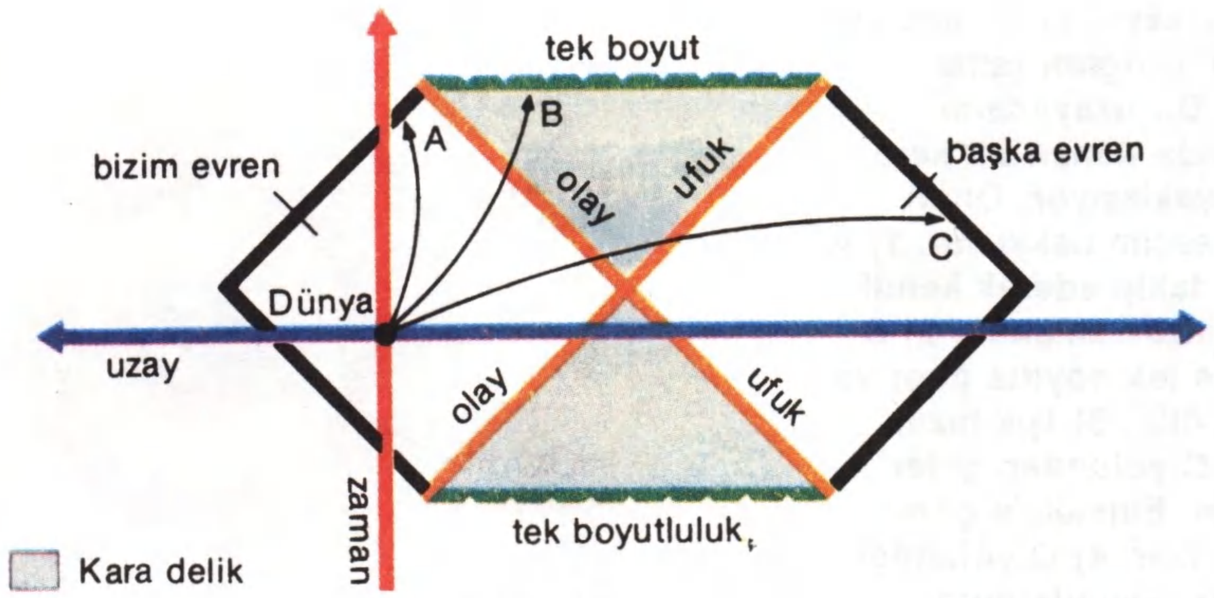

Üstteki diyagram statik kara deliklerden geçip, başka evrenlere girmenin imkânsızlığını gösteriyor. A yolu bizim evrenimizde mümkün olabilecek uzay uçuşunu gösterir. B yolunu izleyen tek boyutla karşılaşır ve yok olur. C yolundan olay ufku ancak ışık hızından fazla bir süratle geçilebilir. Bu ise imkânsızdır. Böyle bir seyahatin gerçekleşmesi için kara deliğin ekseninde yer değiştirmiş olması gerekir.

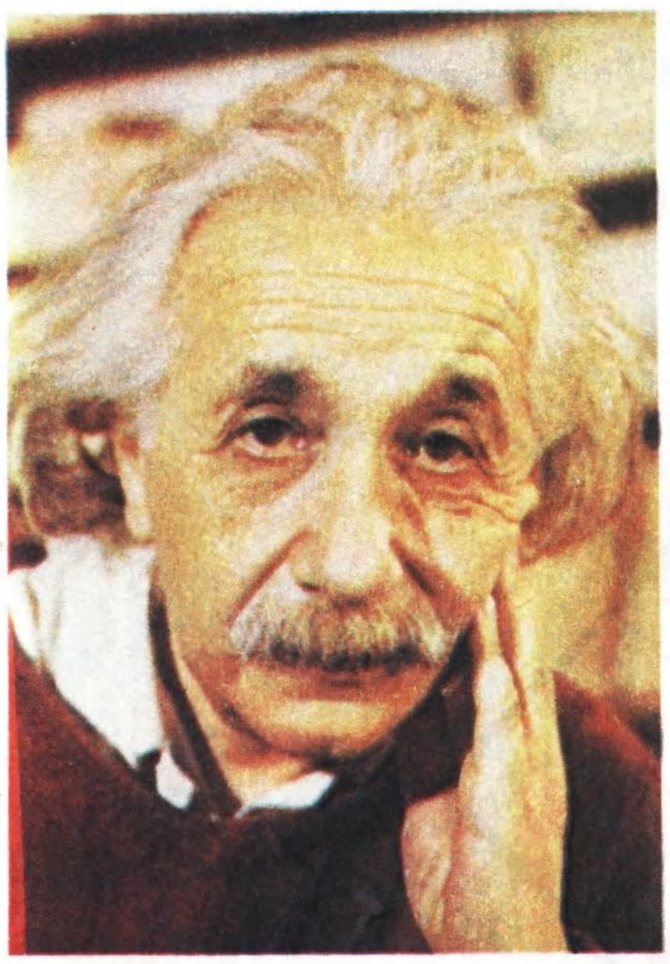

Uzay-zaman kavramını ortaya atan Albert Einstein (1879-1955).

Tamamıyla birbirine eş ayarlanmış çok hassas iki saat alın. Birini, çok yüksek bir binanın en alt katına, diğerini en üst katına koyun. Üst kattaki saatin biraz yavaşladığını göreceksiniz. Çünkü, üst kattaki uzay zamanı, çekimden dolayı daha eğimlidir. Şimdi de son derece küçük ve son derece de ağır bir kütleyi bir kauçuk yatağın üzerine koyun. Bu kütle, yatakta sonsuza kadar uzanan bir tünel meydana getirir. İşte bu, kara deliğin oluşumudur.

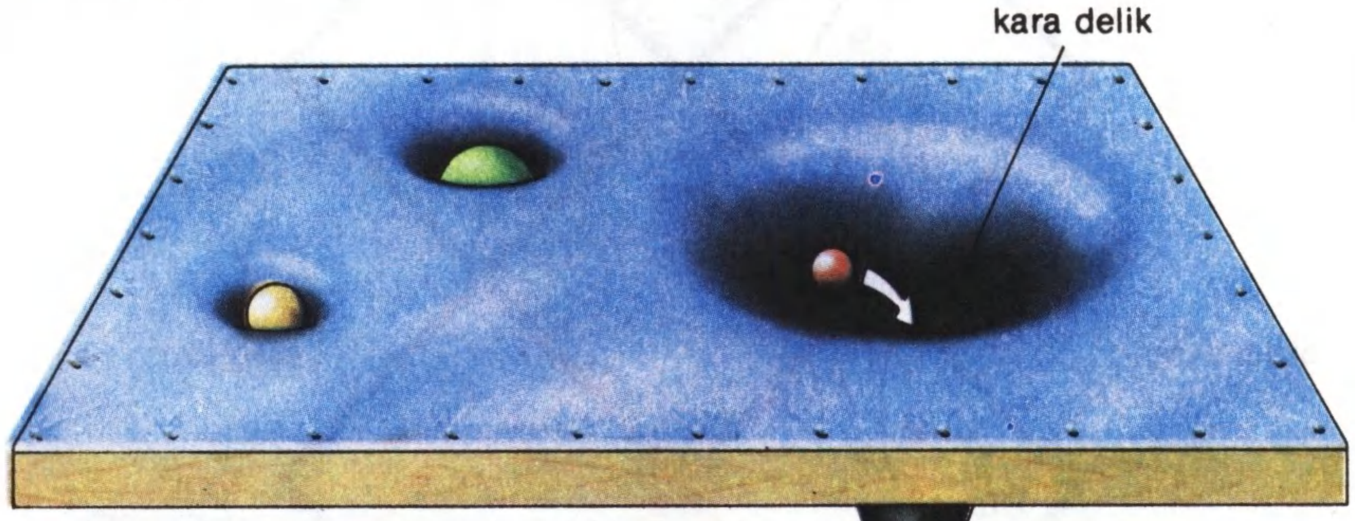

Bu şemada kauçuk yatak uzay zamanını temsil eder. Genel rölativite teorisine göre, çekim uzay-zamana aittir. Ağır kütlenin kauçuk yatağın şeklini etkilediği gibi, ağır kütleler uzay zamanının değişimine sebep olur.

Dönüş yok!

Elektrik yüklü kara delikte, dış ufkun içinde yer alan ikinci bir olay ufku vardır. Teorilere göre, burası evrenin geçitidir. Bu bölge başka bir evrenle birleşmiştir. Burada uzay ve zaman tekrar rolleri değişirler.

Böylece uzayadamı, dış olay ufkunda yol alırken, kendini iç olay ufkunda bulur. Burada zaman ve uzayı tekrar kontrolü altına alabilmesine rağmen, bir daha kendi eski evrenine dönemeyecektir. Şimdi 'diğer bir evrendedir...

Anti-Evren

Dönen kara deliğin elektrik yüklü olduğunu düşünelim. Buradaki iç olay ufku da teorik olarak bir diğer evrene varır. Fakat, artık tekillik, nokta değil, halka şeklindedir.Uzayadamı halkaya yönelebilirse, kendini bizimkinden farklı bir evrende bulur. Burada çekim, iki cismi çekeceği yerde itmektedir. Uzayadamı artık "anti-evren"dedir.

Bulduğu evrenin içinde de, dönen aynı kara delik bulunacaktır. Geleceğin uzay gezginlerinin, dönen kara delikler içindeki böyle tüneller arasından, evrenden evrene sıçrayarak yolculuk yapabileceklerini düşünmek ise gerçekten ürkütücü...

Başka sürprizler

Dönen bir kara deliğin içine düşen uzay yolcusu için daha başka sürprizler de vardır.Uzayadamının ayaküstü düştüğünü varsayalım. Deliğe yaklaştıkça ayağı, başından daha çok çekim kuvvetini hissedecektir. Bedenindeki bu çekim farklılığı, deliğin iç kısmına düşerken, onu çekip uzatacaktır.

Bu sorun, daha küçük kara delikler için oldukça kötüdür. Onlarda çekim kuvveti uzaklıkla çok şiddetli olarak değişir. Bu etki, öyle belirgindir ki, çekim, gittikçe uzayın yapısını küçük parçalara ayırır. Yaratılan bu madde tanecikleri, olay ufkunun dışına sızar. Uzaya yayılan bu tanecik sızıntısı, **Stephen Hawking** tarafından kara deliklerin "genişlemesi" ve "buharlaşması" şeklinde tanımlanır.

Galaksimizde var mı?

Eğer bir kara delik çok ağırsa, o zaman çekim, delikten uzaklaştıkça, çok az olarak değişecektir. Uzayadamının olay ufku içindeki yolculuğu boyunca hayatta kalma şansı yükselecektir. Bu tip kara deliklerin, galaksilerin doğumları sırasında merkezlerindeki yoğun maddenin sıkışmasıyla ortaya çıktıkları düşünülmektedir.

Bir bölüm gökbilimci, galaksimizin merkezinde Güneş'ten beş milyon kez daha ağır bir kara deliğin varlığından söz ediyor. Ayrıca M 87 galaksisinin merkezinde de Güneş'ten bin kez daha ağır bir kara deliğin bulunduğu da iddia ediliyor.

Ak deliğe doğru

Gezginimiz, tehlikeli yolculuğunu sağlimen

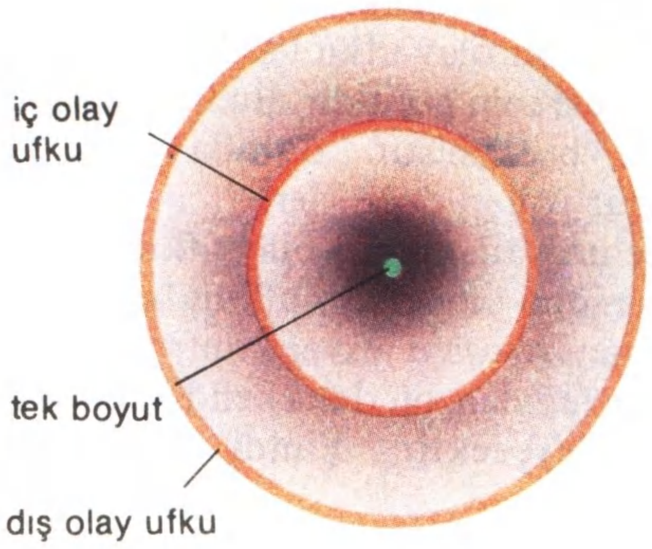

M87 Galaksisinin X ışını ile alınmış fotoğrafı (altta solda). Bir uzayadamı, ekseninde dönen bir kara deliğe yaklaşıyor. Onun birkaç seçim hakkı var: 1) A yolunu takip ederek kendi evrenimizde kalabilir. 2) B yolunda tek boyuta girer ve aniden ölür. 3) Işık hızını aşarsa C yolundan gider. Fakat bu Einstein'e göre imkânsızdır. 4) D yolunda iç ve dış olay ufkunun arasından geçerek, tek boyutlulukla karşılaşmaktan kurtulur ve kendini başka bir evrende bulur.

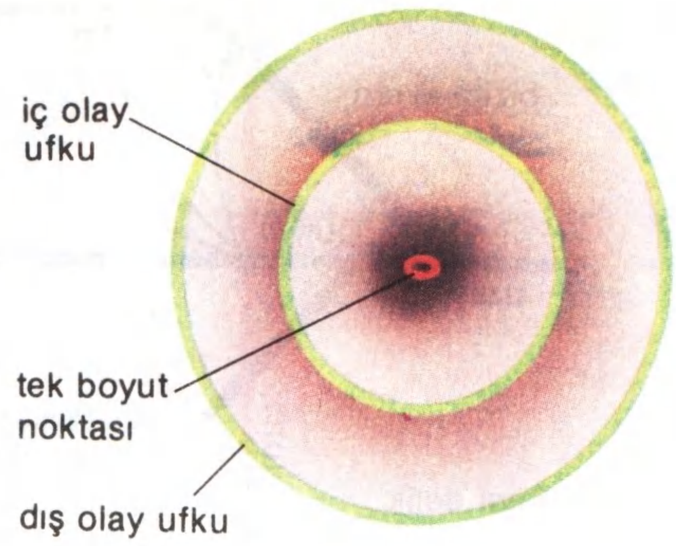

atlatabilirse, kendini yeni bir evrende bulur. Yeni evren için geçit yeri olarak kullandığı yer, artık bir kara delik değil, tam tersi bir ak deliktir. Bir kısım gökbilimciler kuazarların birer ak delik, yani öbür evrenlerden bizim evrenimize açılan bir pencere olduğunu öne sürmektedirler.

Uzayadamı, kara delikten içerilere düştüğü gibi, ak deliğin içinde de dışa doğru yapacağı yolculuk sonunda olay ufkunda ortaya çıkabilir. Bu durumda, ak delikler, görünen madde ve ışığı, bitmez tükenmez çeşme gibi fışkırtan birer "kozmik fıskıye" dirler.

İnsanlığın yazgısı

Kara deliklerde hüküm süren uzay-zaman ilişkisi anlatıldığı gibiyse, evrende çeşitli bölgeleri farklı zamanlar içinde birbirine bağlayan yollar olmalıdır. Böyleyse, kara delikler acaba bir zaman makinesi olarak kullanılabilir mi? Bu türden şaşırtıcı sorulara şimdilik kesin cevap verilememektedir. Tüm düşünce yöntemlerimiz kara delikte geçirilecek olaylar karşısında iflas edebilir. Her nasılsa bu tür deneylerden geçmek, bir gün insanlığın kaçınılmaz yazgısı olacaktır.

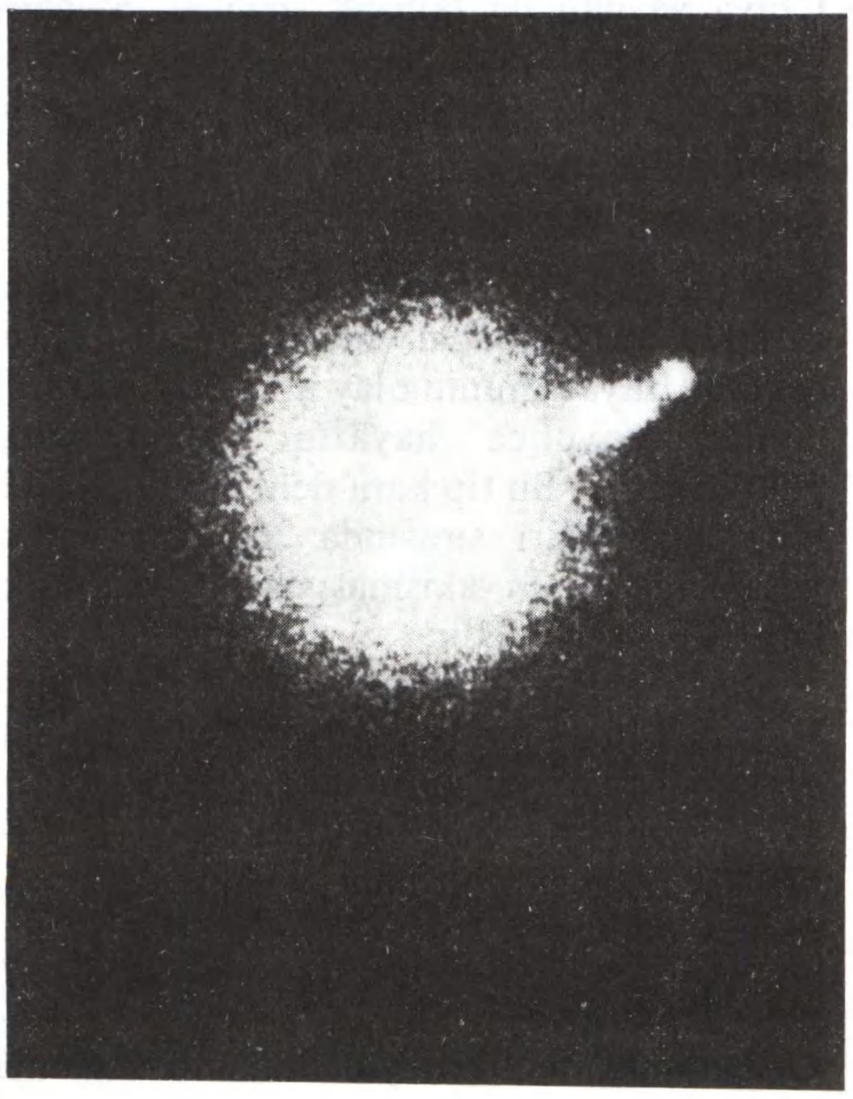

Kara delikler üzerine kuramsal olduğu kadar, CygX-1 tipi çift yıldızlar, M87'deki kara delik ve kuazarlar gibi gözlemsel veriler üzerinde de çalışılmakta. İçine girerek onu anlatmaya çalışan gözüpek bir uzayadamı bize gözlemlerini aktarmadıkça, kara deliğin içindeki olayların cevabından hiçbir zaman emin olamayacağız...

Kara delik yardımıyla uzay yolculuğu. Sayfa 169'da.

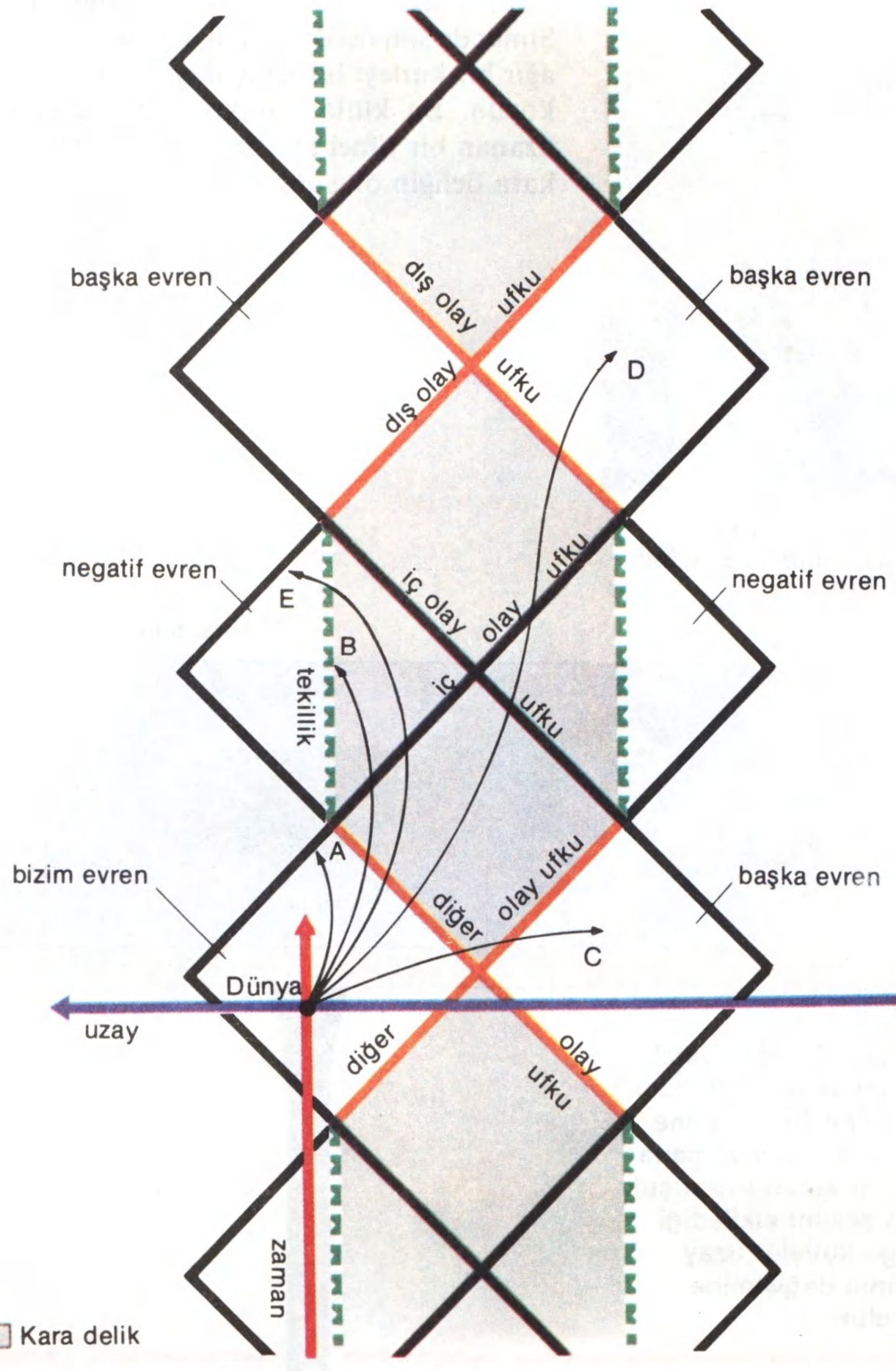

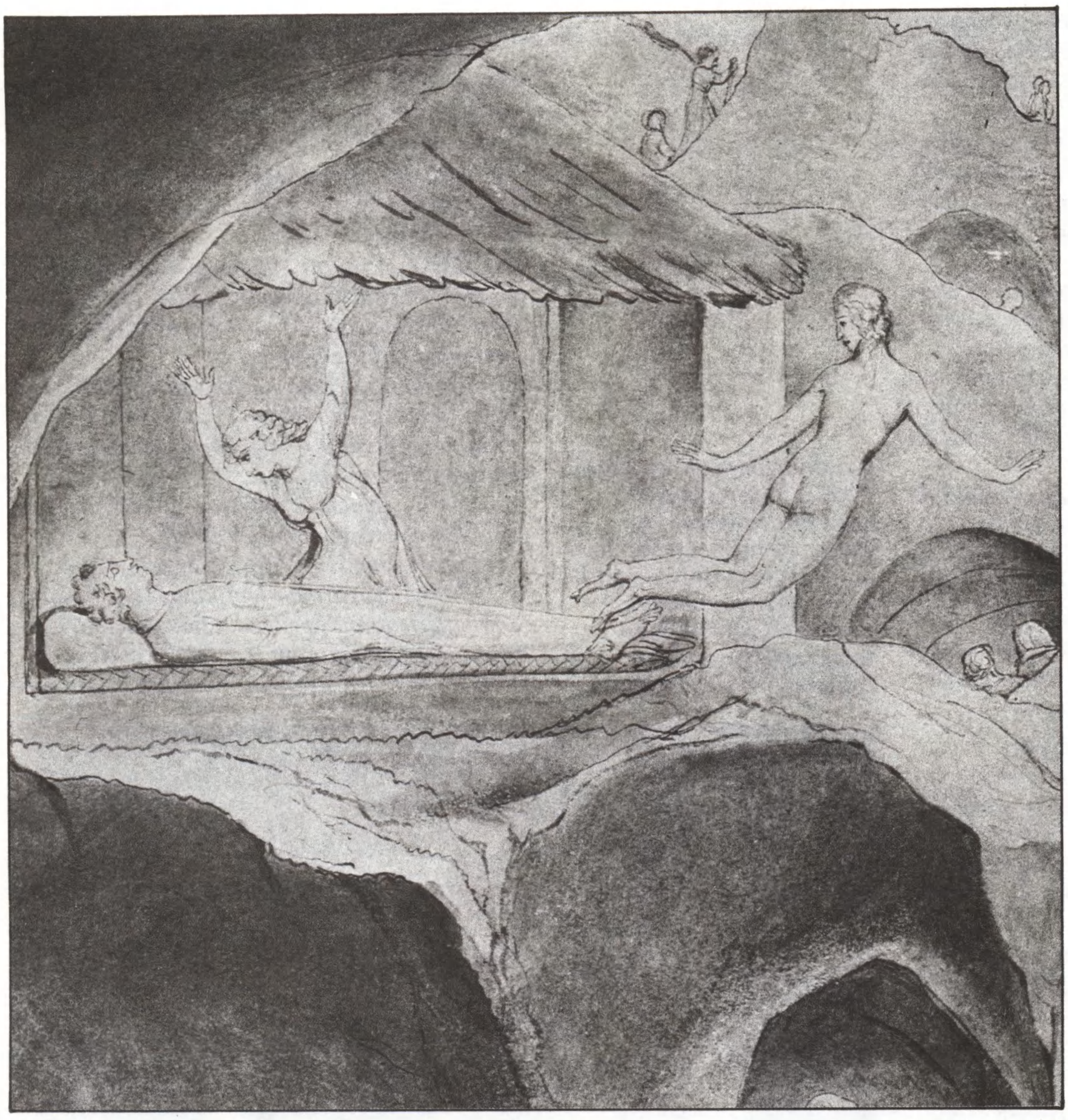

William Blake'in Ölüm Vadisi resminden bir ayrıntı (solda). Robert Blair'in Mezar şiiri için yapılmıştır. Blake, insan ruhunun ölümsüzlüğüne inanıyordu.

Lord Geddes (altta). 1937' de ruhun bedenden ayrılması konusunda ayrıntılı bir rapor yazdı.

Ölüm-kalım çizgisine yolculuk

Bazı insanların öteki dünya denen yere gidip geldikleri doğruysa, ortaya kolaylıkla geçiştirilemeyecek bir konu çıkıyor demektir... Çünkü, bu durumda, sadece öteki dünyanın değil, aynı zamanda ruhun varlığını da kesin olarak kabul etmek gerekiyor...

ASTRAL ÇIKIŞ ya da astral yolculuk adı verilen, ruhun bedenden bir süre için ayrılması olaylarını uzmanlar büyük bir titizlikle incelemeye devam ediyorlar.

Bu olaylarda garip bir çekicilik var. Hem yaşayanlar, hem de onların anlattıklarını dinleyenler çok etkileniyorlar.

Çünkü, bazı insanlar ruhlarının bir süre için bedenlerinden ayrılması sırasında, zamanın ortadan kalktığını ve ifade edemeyecekleri bir mutluluk yaşadıklarını ileri sürüyorlar...

Acaba bu durum ölümden sonra, yeni bir hayatın başladığının kanıtı olabilir mi?..

Bilinen ilk olay

Bilinen ilk astral çıkış olayı 1937'de İngiltere' de yaşandı. **Dr. Auckland**'ın başından geçen bu olay, İngiliz araştırmacı **Robert Crookall**' ın **"Astral Çıkışın İncelenmesi ve Uygulanması"** adlı kitabında yer aldı.

Dr. Auckland'ın bedeninden ayrılması

Dr. Auckland şiddetli bir zehirlenme sırasında başından geçenleri şöyle anlattı:

"Bir akşam yemekten sonra fenalık geçirmeye başladım. Yardım çağırmak için, zile basmak istedim, ama yapamayacağımı anladım. Bu girişimden vazgeçtim ve durumu kabullendim. Bilincim tamamıyla bulanıklaştı.

Birdenbire bilincimin benden ayrılmakta olduğunu hissettim. Ama ayrılan bilinç de bendim. Veya başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, bilincim bedenimden ayrılıyordu...

Bir süre sonra yalnız bedenimi ve yattığım yatağı değil, evdeki ve bahçedeki hiçbir şeyi de göremediğimi fark ettim. Sonra evi, eşyaları değil, yaşadığım şehri yani Londra'yı da hatırlayamadığımı hissettim.

Dikkatimi hiçbir yere yöneltemiyordum. Bir ses bana özgür olduğumu açıkladı. Bu açıklamanın nereden geldiğini anlayamadım...

Sonra şu anda tarif edemeyeceğim bir yere vardım. Ardından tekrar bedenimin bulunduğu odaya döndüm. Tam o sırada ev işlerine bakan hizmetçi kadın odaya girdi.

Beni görünce şok geçirdi. Çünkü yataktaki görünüşüm çok berbattı. Kadının aceleyle telefona koştuğunu gördüm. Biraz sonra iki doktor arkadaşım telaşla odaya girdiler. Onların söylediklerini duydum. Benim için 'ölmek üzere' diyorlardı. Bana söylediklerini açık seçik duyuyordum. Ama bedenimle temasa geçemiyordum. Onlarla konuşamıyordum."

Dr. Auckland bedenine dönüyor

Dr. Auckland anlatmaya devam ediyor:

"Doktor arkadaşlarımdan biri bana bir iğne yaptı. İşte tam o sırada, bedenime geri geldim. Fakat garip bir şey oldu. Duygusal olarak bu dönüşe pek sevinmedim. Hatta biraz kızdım.

Bedenimdeki ağrıları hissetmeye başladım. Kalbim hızla çarpıyordu. Öyle inanıyorum ki, doktorlar müdahale etmemiş olsalardı, şimdi bu dünyada değil **orada** *olacaktım..."*

Ölüm korkusu

Bir süre için ruhlarının bedenlerinden ayrıldığını ve sonra tekrar döndüklerini söyleyenlerin ortak bir duyguları var. O da, bu insanlarda "ölüm korkusu"nun yok olması.

Bunlardan biri, bu konuda şöyle diyor:

"Eğer istemeseydim, yeniden bedenime dönmezdim. Hatta, bir an tereddüt ettim. Sonunda döndüysem, çok istediğim için değil, dünyada yapılacak işlerim olduğu için döndüm.

Fakat, dönmemiş olsaydım, öteki tarafta tam bir güvence altında olacağıma emindim..."

Bir başkası ise ruhunun, bedeninden ayrılmasından çok hoşlandığını söylüyor:

"Olay, benim başıma kalp ameliyatı sırasında geldi. Bedenimden uzaklaştım. O anda yaşadıklarımı kelimelerle ifade edemem. Böyle bir olayı yaşamış olmam bana büyük bir mutluluk veriyor. Ölümden korkmuyorum..."

Bunlar gibi binlerce örnek var. İşin en garip tarafı olayları yaşayanların birbirlerini tanımadıkları halde benzer duygular anlatmaları.

Hemen hepsinde bulunan ortak özellik, sonraki yaşamlarında ölüm korkusundan kurtulmalarıdır...

Sadece hastalık sırasında değil

Ruhun bedenden ayrılma olayının yaşanması için, insanın hasta olması ya da bir kaza geçirmesi gerekmiyor.

Ruhun bedenden ayrılması, fiziksel beden ciddi bir şoka girdiğinde sık sık meydana gelir. Araştırmalar ameliyat masasında, genel anestezide ya da ölüm noktasına gelindiğinde astral çıkışa hazırlığın başladığını öne sürüyorlar.

Bazı insanların başına bu iş durup dururken geliyor. İngiltere'de Canterbury kasabasında yaşayan 20 yaşındaki çiçekçi **Pat** bunlardan biri.

"Tavana kadar yükselmişim"

Pat, 1970 yılının nisan ayında yaşadığı olayı şöyle anlattı:

"Birkaç saattir kanepeye uzanmıştım. Kuzenimin çaldığı piyanoyu dinliyordum. Bütünüyle gevşemiştim. Uyuyacak gibiydim. Üzerime bir ağırlık çöktü.

Birdenbire tavana kadar yükseldiğimi fark ettim. Âdeta uçuyordum. Odadaki her şeyi açık seçik görebiliyordum. Kanepede uzanmış bedenim de bunlara dahildi.

Sonra, önümde renkli bir kapı olarak tanımlayabileceğim bir şey belirdi.

İçimden bir ses şöyle söyler gibiydi:

'Bilgiyi araştırmak için kapıyı aç.' Kapıya doğru ilerledim. Kapı kendiliğinden açıldı. Karşıma değişik renkte bir kapı daha çıktı.

Kaç kapıdan geçtiğimi unuttum. Ama bir-

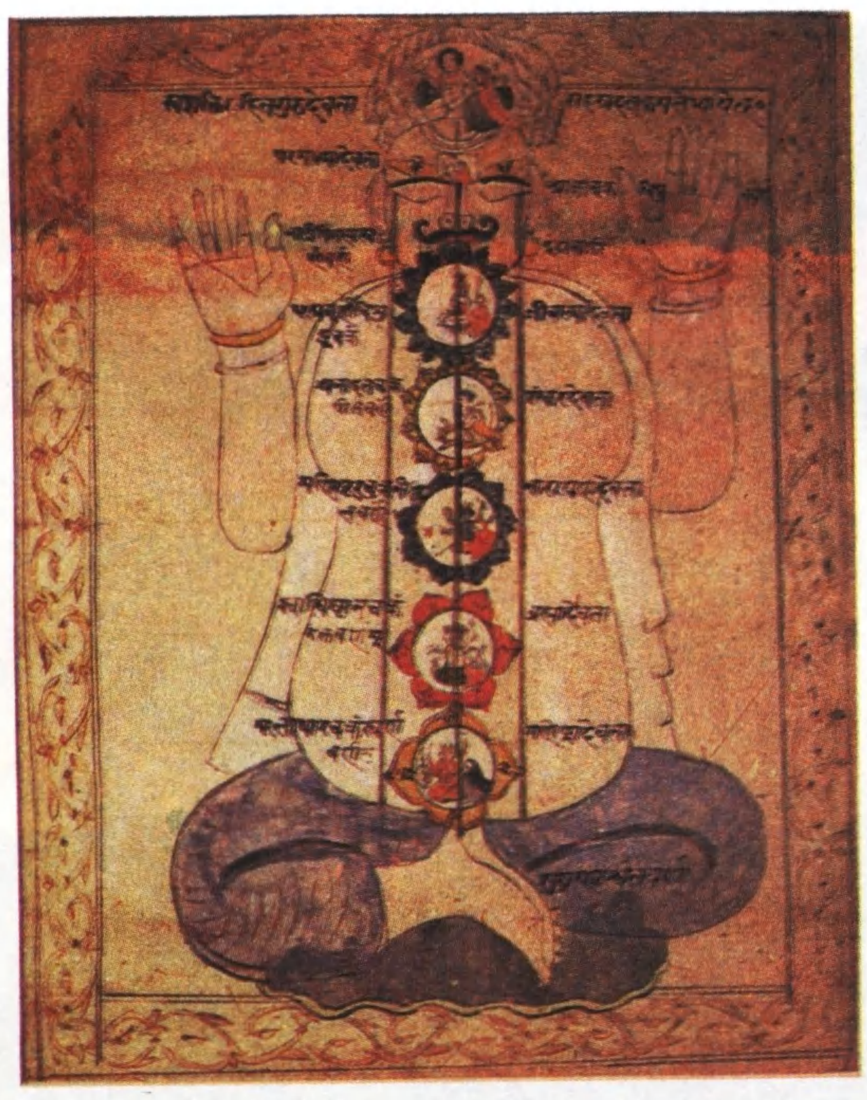

19. yy'da suluboyayla yapılmış bu resim Hint felsefesi ile ilgilidir. Laya Yogo ustaları ruhsal merkezleri olan chakra'ların fiziksel bedenle ruh arasında bir bağ olduğuna inanırlar. Chakra'ların uyarılmasıyla, ruhun bedenden ayrılma olayındakine benzeyen bir durum meydana gelir.

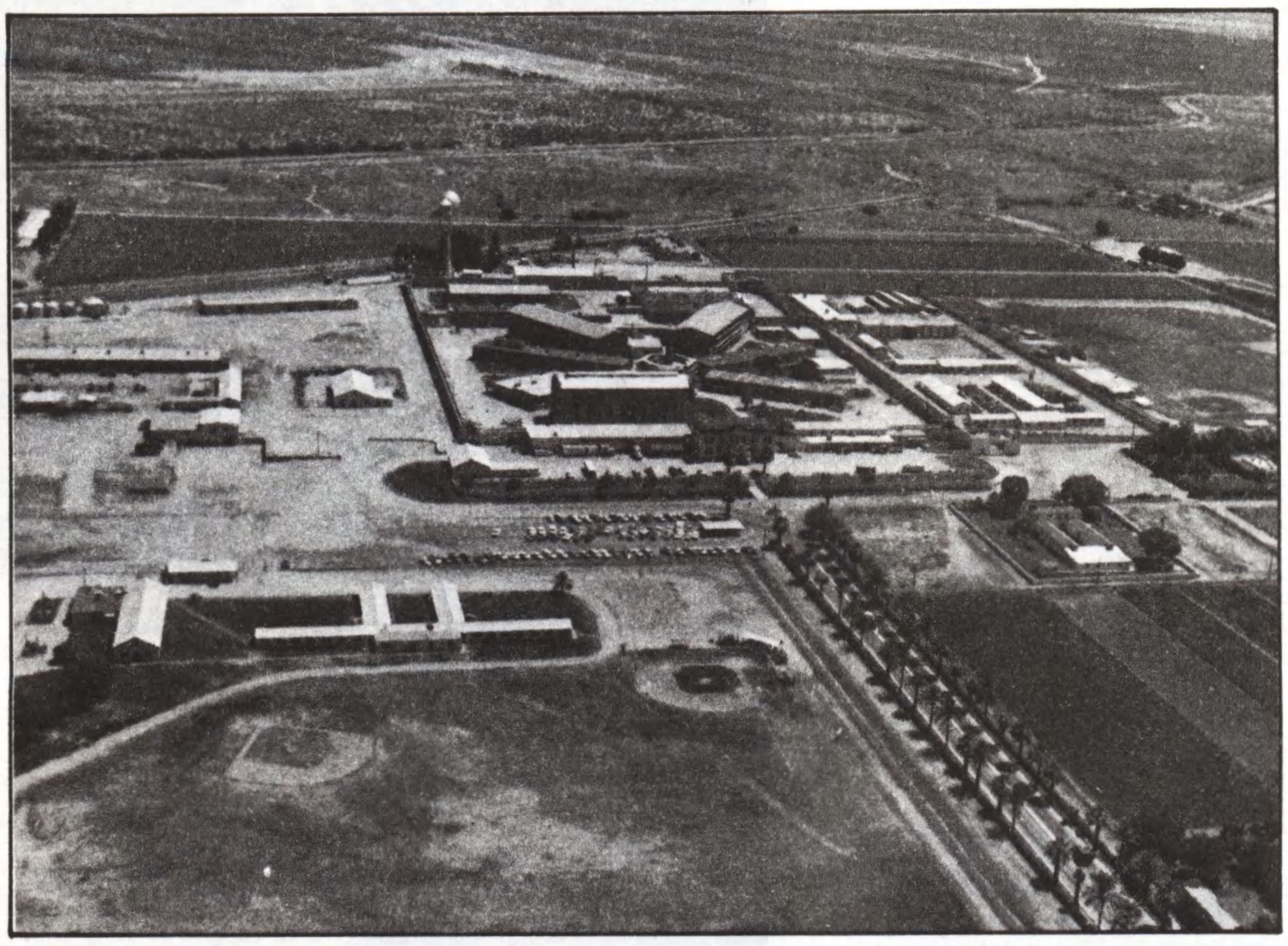

Arizona Devlet Cezaevi. Amerika'daki en sıkı dört cezaevinden biridir. Ed Morrell'e burada işkence yapılırken bilinci bedeninden ayrıldı. Jack London'un kitabı The Star Rover (Ünlü Serseri) Morrell'ın hapisteyken başına gelenler üzerine kurulmuştur .

denbire havada yükselerek Canterbury'nin üzerinde süzülerek uçtuğumu fark ettim.

Artık nisan ayı değil, yazdı. Geri dönmek istemiyordum. Gerçekten büyük bir mutluluk duygusuna kapılmıştım. Ama biraz da korkuyordum. Bilinmeyene doğru bu geziyi sürdürürsem ne olacaktı? Bunu düşünürken, birden yine bedenimin bulunduğu odaya döndüm. Geziyi sürdürmemeye karar verdim. Kararımı verir vermez, bedenime geri dönmüştüm. Hem de göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede...''

"Zaman durmuştu"

Astral yolculuğa inananlar, bedenden ayrılan ruhun her şeyin farkında olduğunu kabul ederler.

Ölüm, ölümden sonra yaşam, zaman, sonsuzluk ve bunun gibi insan aklının bir türlü açıklayamadığı her şey, bedenden ayrılan ruh tarafından biliniyor olabilir mi?..

Adının açıklanmasını istemeyen **Bayan T'** nin başından geçen hayli ilginçtir. 1974 Haziran'ında Libya'da bir hastanede önemli bir ameliyat sırasında fiziksel bedeninden ayrılışını şöyle anlatıyor:

"Öyle inanıyorum ki, biz insanlar her sorunun cevabını bulabiliriz. Hiçbir şey bizden sandığımız gibi uzakta değil. Bunu bedenimden ayrılırken anladım.

Orada kalsaydım, benim için her şey devam edecekti. Bunu biliyorum. Fakat kalmadım. Kalamadım. Bir ses bana, geri dönmemi, daha dünyadaki işimin bitmediğini söyledi.

Yukarıdayken, ya da o yerdeyken, zamanın var olmadığını anladım. Zaman durmuştu. Sonsuzluk ya da bir saniye aynı şeydi..."

İşkenceden kurtuluş

Yazar **Ed Morrell "25. Adam"** adlı kitabında ABD'nin Arizona Devlet Cezaevi'ndeyken başından geçenleri anlattı.

Morrell'ı yakından tanıyan ünlü yazar **Jack London** da onun yazdıklarını doğruladı.

Olay, Morrell'e tutukluluğu sırasında işkence yapılırken meydana geldi. Ona önce üst üste iki deli gömleği giydirildi. Sonra uzun süre işkence yapıldı. İşkence sırasında Morrell, acı çeken bedeninden kurtuldu.

Bedenini bırakıp yükselmeye başladı. Birçok yeri dolaştı. Sadece ölmüşleri değil, yaşamakta olanları da gördü... İşkence sonunda da bedenine döndü... Morrell, astral çıkış sırasında yapılan işkenceyi hiç hatırlamadığını söyledi.

Araştırma sonuçları

1975 yılında Amerika'da Virginia eyaletinde Charlottesville kentinde geniş bir araştırma yapıldı.

Okullarda okuyanlara ve kentin diğer insanlarına sorular soruldu. Sonuçta öğrencilerin % 25'inin ve kentin geri kalan kısmının ise % 14'ünün başından ruhun bedenden ayrılması olayının geçtiği saptandı.

Kuşkusuz bu sonuç, dünya nüfusunun 4' te 1'inin astral yolculuk yaptığını kanıtlamaz. Fakat yine de bir fikir verebilir.

Açıklanamıyor

Yaşanan olaylara ve araştırmalara rağmen, astral çıkışın gerçekten olup olmadığı kesin olarak belli değildir.

Yapılan bilimsel çalışmalar bilimsel sonuçlar doğurmakta ama çok kesin bir sonuca varılamamaktadır. İnsanların çoğu, ölümden sonra da yaşamak isterler. Hatta bazıları bütün ömürleri boyunca bu konuyu düşünüp dururlar.

"Ölüm nedir? Ölümden sonra hayat var mı? Bu hayat ne biçim bir şey olmalı?" gibi sorular onların aklından hiç çıkmaz.

Bazıları da ruha ve onun bedenden ayrılmasına inanmıyorlar. *"Hayır ruh yoktur, öteki dünya yoktur"* diyorlar. Kimin haklı olduğunu sırası gelince herkes anlayacak!

Yılancı Hacı Macit Hoca

İskenderun ve çevresindekilere akrep ve yılan sokmasından ölüm yok! Bu acımasız hayvanlar, karşılarında Yılancı Hacı Macit Hocayı buluyorlar. Onun, nereden geldiği bilinmeyen, akıl almaz hünerini bilim adamları açıklayamıyorlar. Arkadaşımız Dr. Can Polat olayı yerinde inceledi...

HATIRLAYANLAR ÇOKTUR. **Yılancı Macit Hoca** İskenderun ve çevresinde yıllardan beri yaptığı işi televizyondaki "Olay" prgramında da tekrarladı.

Önce, zehirli bir akrep, programın sunucusu **Uğur Dündar**'ı kolundan soktu. Aynı anda yanında bulunan Macit Hoca "sihirli" elleriyle zehrin kana karışmasını engelledi.

Bu yüzden Macit Hocayı yakından tanımak istedik. Yeteneğini görmek ve deneyler yapmak için yola koyulduk...

İskenderun'a gittik

Hacı Macit'i, Adana-İskenderun karayolu üzerinde, Dörtyol kavşağına yaklaşık 500 metre kadar uzaklıktaki evinde bulduk. 50 yaşlarında, dinç, sakin yapılı, güler yüzlü bir şahıs. Bizi büyük bir içtenlikle karşıladı.

Tanışma sohbetinden sonra, "efsunlanma" ya da "şerbetlenme" adlarıyla bilinen olaydaki yeteneğini yakından görmek istediğimizi söyledik. Gülerek ayağa kalktı. *"Gelin benimle"* dedi. Nereye gittiğimizi sordum...

Birlikte akrep aramaya çıktık

"Aslında buradan da bulurum (eliyle evinin bahçesini işaret etti) *ama 'Hacı Amca kendi özel akreplerini bulur' diyebilirsin. Bu yüzden, şöyle biraz açılalım."* dedi. Murat 124'üne bindik. Anayola çıktık. İskenderun yönüne doğru 5-6 km kadar ilerledik. Yolculuk sırasında, sorularımız üzerine kendisinden bahsetti.

Hacı Macit kimdir?

Hacı Macit, doğma büyüme Dörtyollu. Evli. 3 oğlu, 1 kızı var. Emekli olmasına rağmen, çiftçiliği de bırakmamış. Politikaya özel bir ilgisi var.

1983 seçimlerinde Hatay İl Meclisi'ne seçilmiş. Politikanın yanı sıra av da özel meraklarından. Sigara kullanıyor. Eskiden, arada bir içki de içermiş, şimdi bırakmış.

Ona "Yılancı" lakabını takmışlar. Buna itiraz etmiyor. Ama kendisine "Hacı" denmesinden de hoşlanıyor...

Akrep yuvaları

Dörtyol'dan 10 km kadar uzaklaşmıştık ki, Hacı Macit arabayı durdurdu. Arabadan inip yol kenarındaki tarlaya daldık. Yerde bulunan birbirine yakın ufak ufak deliklerin yanından geçiyoruz. Hacı Macit, *"Bu yörede akrep çoktur. Bu delikler de onların yuvaları"* diyerek bilgi verdi. Deliklerin üstüne basmamaya çalışarak onu izledik. Bir deliğin başında durduk.

Yılancı Macit'in kolundaki yılan akrebi. Müdahale edilmezse 24 saat içinde öldürüyor (sağda).

Öldürücü akrepler Yılancı Macit'in üzerinde (altta sağda).

24 saat içinde öldürür

Hacı Macit cebinden 50 cm boyunda bir ip çıkardı. İpin ucuna bir mum parçası sarılmış. İpi yuvanın içine daldırdı. Bir iki saniye bekledi. Birden çekti. Akrebin biri muma tutunarak yukarı geldi. Aynı işi bir başka delikte yeniden tekrarladı. Bir akrep daha geldi.

Akrepleri eline aldı. Her ikisini de birer kibrit kutusuna koydu. Akreplerden birini işaret etti.

"Bu, taş akrebidir." dedi. *"İnsanı soktuğunda titretir. Diğeri ise yılan akrebidir. Çok tehlikelidir. Soktuğunda ağrı-sızı yapar, 24 saat içinde de öldürür."*

Deneme başlıyor

Akreplerin kuyruğu havada, kendilerine hedef arıyorlar. Hacı Macit yılan akrebini eline aldı. *"Sağ kolunu uzat"* dedi. Biraz çekinerek kolumu uzattım. Sağ kolumu tuttu. Dirseğimin çevresinde iki elinin işaret parmaklarıyla bir çember çizdi. Ardından bir dua okudu. Duası bitince yılan akrebini koluma yaklaştırdı. Kıskaçlarını sağ kolumun orta bölümüne değdirdi. Akrebi tahrik ederek koluma doğru hafif hafif iteledi. Israrlı iteklemelere rağmen, akrep, iğneli kuyruğunu

kolumdan uzak tuttu. Sokmadı. Nedenini sorduğumuzda Hacı Macit şöyle dedi: *"Sokmaz, sokamaz çünkü o kolu efsunladık..."*

Sıra sol kolda

Daha sonra Hacı Macit sol kolumu eline aldı. Akrebin kıskaçlarını kolumun orta bölümüne, dirseğin biraz altına değdirdi. Değdirir değdirmez de akrebin iğnesini kolumda hissettim.

Sokulan yerde şiddetli bir acı başladı. Akrebi geri çekti. *"Merak etme"* dedi. Sol kolumu tutarak içinden dua okumaya başladı. Sağ elinin tek parmağıyla sokulan yerin üstünde, deriye dokunmayarak, dairesel sıvazlama hareketleri yaptı.

15-20 saniye sonra sol elimi kendi elinin üstüne koydu. Ağrının gittikçe azaldığını hissediyordum. Yeniden sıvazlamaya ve duaya başladı. 15 saniye içinde işini bitirdi, *"Tamam"* dedi, *"zehir su oldu..."*
Acı şiddetini hemen hemen yitirmişti. Akrebin iğnesinin girdiği noktanın çevresinde 2 cm çapında gözle görülür bir kızarıklık ve hafif bir şişme vardı. (Kızarıklık ve ödem 1-2 saat içinde geçti. Fakat sokulan yerde 24 saat süreyle "aşı yapılmış hissi" kaldı.)

Efsun devam ediyor

Deneyden sonra Hacı Macit gömleğinin sağ cebinin üstünde eliyle ufak bir daire çizdi. Akrebi o dairenin ortasına koydu. *"Korkma, oradan çıkamaz"* dedi. Gerçekten de akrep daire içinde kımıldamadan durdu.

Hacı Macit, akrebi bu sefer sağ elimin üstüne koydu. Sokmadı. *"Deneyin başlangıcında o eli efsunlamıştım"* dedi.

"Bu bir lütuftur"

Arabayla 10 dakika uzaklıktaki Yakacık Köyü'ne doğru gidiyoruz. Ben arabada bir akrebin soktuğu yeri inceliyorum. Hacı Macit de efsunlanma denilen olayı anlatıyor. Sohbetini arada sorularımla kesiyorum. Hacı Macit şöyle diyor:

"Efsunlanma vücudu doğal zehirlenmelere karşı koruyan bir lütuftur. Bir kişi, tarafımızdan efsunlandığı zaman örümcek, akrep, böcek, arı, sivrisinek gibi hayvanlar artık onu ısırmaz. Isırma olsa dahi alerji koması, ölüm gibi sonuçlar vermez. Kedi, köpek, fare gibi kuduz taşıyan hayvanlar, ısırdıkları zaman dişleri efsunlanan kişinin etine geçmez."

"El vermek" ne demek?

Hacı Macit, efsunlama için bazı yiyeceklerden yararlanıyor: Çekilmemiş karabiber, hakiki bal, çiğ süt ve tuz. Bunların dışında bir gıda maddesi kullanılmıyor. Neden mi? Söz yine Hacı Macit'te:

"Talimat öyle verildi." Veren de babası. Buna "el vermek" deniliyor. Hacı Macit'in soyu Şeyh Abdülkadir Geylani'ye kadar gidiyor. "Ana el" olarak kabul edilen Abdülkadir Geylani'den değişik kişilere aktarıla aktarıla Hacı Macit'e kadar gelmiş. Hacı Macit eli 1948 yılında babasından almış...

İskenderun ve çevresindekilere yılan ve akrepten ölüm yok. Yılancı Macit'in eli imdada yetişiyor (altta). O gençliğinden beri yılanlardan korkmuyor (en altta).

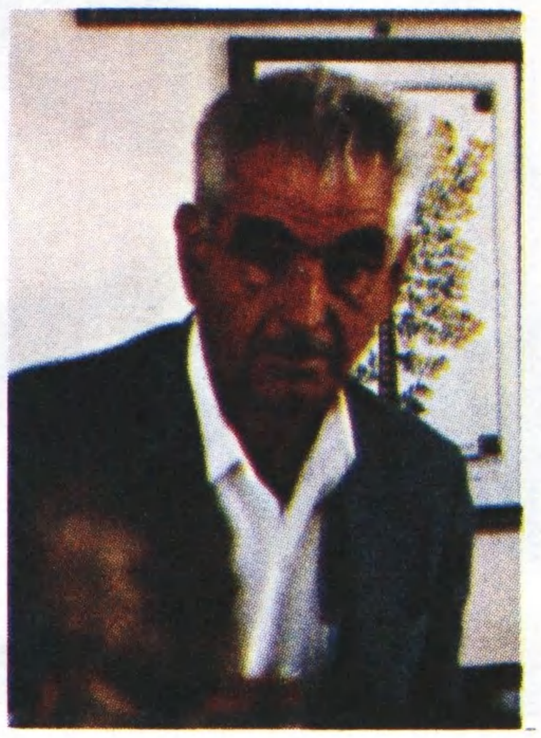

"İçten gelen bir duyguyla"

Hacı Macit, *"Zamanı gelince ben de vereceğim"* diyor. Fakat, *"Eli alacak olan kişinin oğlum olması şart değil. Seçimi ben yapacağım. Seçimde belirli bir ölçü yok"* diye de ekliyor.

El verme zamanının ne zaman geleceği bilinmiyor. Hacı Macit'e göre, "içten gelen bir duyguyla" zaman belirleniyormuş...

Sohbetimizin koyulaştığı bir anda Yakacık Köyü'ne vardığımızı gördük. Hacı Macit otomobili bir kahvenin önünde park etti.

Tuzu efsunluyor

Çaylarımızı yudumlarken bir şahıs elinde bir paket tuzla Hacı Macit'e yanaştı. Hacı Macit tuz paketini aldı, duasını okudu. Paketi geri verirken, tuzu getiren şahıs Hacı Macit'in ceket cebine bir miktar para koydu.

Efsunlama olayında bu para verme işlemine "arılık" deniyor. Efsunlama için kişiden herhangi bir ücret talep edilmiyor. Fakat "gönlünüzden ne koparsa" verilen bu "arılık" olmadan da efsunlama oluşmuyor.

Hacı Macit bu arılığın kişiyi, bir yerde, vicdani şükran duygusundan arındırdığını söyledi. Bu arada birkaç kişi daha "tuz okuttu." Hacı Macit'e neden yalnızca tuz okutulduğunu sordum.

"Tuzu bir yıllık efsun için kullanıyorum. Bir yılın sonunda efsunun yenilenmesi gerekir. Ama istenirse hayat boyu efsun da olur. Bunun için de çekilmemiş karabiber kullanırız. Bal ve süt de kullanılır. Ama uzun yola gelmez, bozulurlar."

Bir deneme daha

Efsunlanma konusunda sohbetimiz ilerlemişken Hacı Macit *"Bir deneme daha yapalım"* dedi. Yakacık Köyü'nden Mehmet Arpay, şerbetli olmadığını söyleyerek olayı merak ettiğini açıkladı. Hacı Macit, bir paket tuzu okudu, Mehmet Arpay'ın sol eline paketi verdi.

Mehmet Arpay sağ kolunu açarak ileri uzattı. Hacı Macit, yılan akrebini kibrit kutusundan çıkardı. Akrebin kıskaçlarını sağ kola dayadı. Tüm tahriklere rağmen akrep sokmadı.

Mehmet Arpay tuzu elinden bıraktı. Bu sefer akrep kola değdirilir değdirilmez iğnesini kola batırdı. İğnenin girdiği yerde 1-2 dakika içinde hafif bir şişme ve bunun çevresinde 1 cm çapında bir kızarıklık oluştu.

Hacı Macit sokulan yerin tedavisini anında yaptı. Mehmet Arpay, acının tedavi sonunda geçtiğini söyledi.

Gördük, yaşadık...

Hacı Macit'in hikâyesi böyle. Kendi gözlerimizle gördük, yaşadık. İnanmamamız mümkün değil.

O günden beri düşünüyoruz. Bu güç Hacı Macit'e nereden geliyor? Acaba tıbbın yetersiz kaldığı her hastalıkta böyle çareler var da, ortaya çıkaramıyor muyuz?..

Katil bulan medyum

İnsanın 5 duyusunun çok üzerinde var olduğu kabul edilen durugörü yeteneğinin (claire voyance), birçok çeşidi var. Bunlar, geçmişte olmuş bir olayı bilmekten, o andaki, ya da gelecekte olacak olanı hissetmeye kadar değişiyor.

"HER ŞEYİ bilmek ve görmek, sadece Allah'a muhsustur" denir. Oysa bazı insanlarda az da olsa böyle bir özellik var.

Geçmişteki bir olayı, düşünce yolu ile ortaya çıkarıyorlar. Cinayeti işleyip kaçan bir katilin tipini tarif edebiliyorlar. Bazen de yaşadıkları anda olan, ama onlara çok uzak mesafede meydana gelen bir olayı biliyorlar. Kilometrelerce ötedeki bir yangını önceden hissetmek gibi, geleceği bilenler de var...

Bütün bunlar nasıl oluyor? Acaba durugörü denen bu yetenek hepimizde var da, onu kullanmayı mı bilmiyoruz?..

Kaybolan çocuk

1978 Ekim ayının sonlarında, bir gün Amerika'da Los Angeles'ta oturan 7 yaşındaki **Carl Carter** ortadan kayboldu. Polisler şaşkına döndüler. Carl kaçırılmış mıydı, yoksa dolaşırken yolunu mu kaybetmişti, bilemiyorlardı.

Medyum Joan "Cinayet" diyor

Olay gazetelere geçti. Fakat araştırmalardan bir sonuç alınamadı.

Daha sonra, emekli bir polis memuru, o yörede oturan bir medyumun yardımcı olabileceği fikrini ortaya attı. **Bayan Joan** adıyla tanınan bu medyumun işe koyulduğu süre içinde, olay, kayıp bir çocuğun araştırılmasından bir cinayete dönüştü.

Medyum, polislere çocuğun öldürüldüğünü söyledi. Bu cinayetten sorumlu sandığı adamı tanımladı. Adamın yüz hatlarını anlatmaya çalıştı. Bir polis ressamı da, Bayan Joan'ın anlattıklarına dayanarak, katil zanlısının taslak bir resmini çizmek üzere çağrıldı. Resim, Carl'ın annesiyle babasına gösterildiğinde, babası hemen *"Bu, Butch'a benziyor"* dedi.

Katil bulunuyor

Butch takma adıyla tanınan **Harold Ray** bir saat içinde yakalandı. Carl'ı boğduğunu, iki yıl önce de 2 çocuğu daha öldürmüş olduğunu itiraf etti.

Medyumların katkısı

Çoğunlukla medyumlar, polise gönüllü olarak hizmet ederler. Duyuötesi güçleri, cinayet olaylarına ışık tutan kişiler hakkında, sayısız öyküler vardır.

Onların verdikleri bilgiler kullanılır. Butch olayında olduğu gibi, katili kesin olarak tarif etmeleri çok az görülür.

Onlar daha çok araştırmanın doğru yolda gitmesi için ipuçları yakalarlar. "Katil, falanca semte kaçtı" gibisinden.

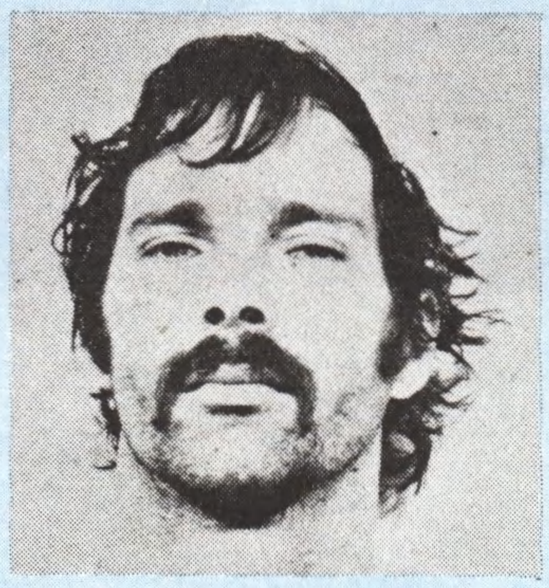

1978'in sonunda, Los Angeles polisi Medyum Joan'a (üstte) başvurdu. Medyum, küçük bir çocuğun kaybolma olayının çözümlenmesinde yardımcı olacaktı. Joan, polise çocuğun öldürüldüğünü söyledi. Onun tanımlamasına dayanarak, bir polis ressamı katilin resmini çizdi (ortada). Kurbanın annesiyle babası, resimden, adamın "Butch" (altta) olduğunu hemen tanıdılar. Katil çabucak yakalandı ve cinayeti itiraf etti.

Durugörünün çeşitleri

Durugörü yeteneği, medyumların polise yardım etmeleri ile sınırlı değildir. Onun alanının çok geniş olduğu kabul edilir.

Durugörü, telepatide olduğu gibi, bir başkasının kafasından geçeni okumak değildir. Geçmişte olmuş, o anda olan ya da gelecekte olacak bir olayın bölümler halinde hatırlanmasıdır. Üstelik orada bulunulmadığı halde...

Bazen durugörü sahibi kişinin, olayın sahnelerini ayrıntılarına kadar anlattığı olmuştur.

Sıradan insanlarda durugörü

Durugörü denince akla hemen medyumlar gelir. Oysa bu yetenek, sıradan insanlarda da vardır.

Ruhbilimi ile ilgilenenler, bu konuda şöyle derler:

"Durugörü her insanda vardır. Bu yetenek, Allah vergisidir. Esas mesele, onu ortaya çıkarmaktadır."

Bilinen, sıradan kişilerde durugörü daha çok kendileri ya da yakınları ile ilgili olaylarda ortaya çıkar. Çocuğunun başına gelen kazayı anında hisseden anne örneği çok yaygındır.

480 km uzaklıktaki yangın

Durugörü araştırmalarında en çok üzerinde durulan özelliklerden biri de mesafenin uzaklığıdır. Acaba insan ne kadar uzaklığa kadar bir olayı hissedebilir?

Bu alanda 18. yüzyılda geçen, doğruluğu kanıtlanmış bir örnek var. İsveçli bir bilim adamı ve medyum olan **Emanuel Swedenborg'** un başından geçen bu olay, ünlü Alman düşünürü **Immanuel Kant** tarafından araştırıldı ve kaydedildi.

Swedenborg bir iş için, bir cumartesi günü saat 16:00'da İngiltere'den yola çıkarak Almanya'nın Göthenburg kentine geldi. Kısa süre sonra, bir huzursuzluk hissetti ve rahatsız oldu. Arkadaşlarından ayrılarak, dolaşmak için dışarı çıktı.

Döndüğünde, bir yangın görüntüsü anlattı. Yangının, 480 km uzaktaki evinin hemen üç ev ötesinde çıktığını bildirdi. Alevlerin gittikçe büyüdüğünü söyledi. Huzursuzluğu, saat 20:00'de, yangının söndürüldüğünü hissedinceye kadar sürdü.

Bu durugörü haberi hemen kentte yayıldı. Çünkü Swedenborg, tanınmış bir medyumdu. Göthenburg Valisi olayla ilgilendi. O çağda bugünkü gibi anında haberleşme olanağı yoktu. Ne telefon, ne radyo ve ne de gazete vardı.

Ancak birkaç gün sonra haber geldi. Swedenborg'un durugörüsü doğrulandı. İngiltere'de onun oturduğu mahallede büyük bir yangın çıkmıştı. Hem de tam onun hissettiği zamanda...

Durugörü deneyi

Amerika'da Duke Üniversitesi'nde duyuötesi gücün araştırılmasına öncülük eden ünlü Psikolog **Dr. J. Rhine** ve arkadaşları 1930 yıllarında durugörüyü incelemeye karar verdiler.

Daha önceden de başarılı telepati deneyleri yapmışlardı. Bu deneylerde, bir kişi zihnini bir simge üzerinde topluyordu. Öteki odada bulunan bir başka kişi, onun aklından geçeni okumaya çalışıyordu. Deneyler sırasında genellikle telepati çalışmalarında kullanılan basit şekilli **Zener Kartları**'ndan yararlanıyorlardı.

Sonunda başarılı oldular. Telepatinin varlığını kanıtladılar. Sıra durugörüye geldi. Durugörü telepatiden daha üst bir güçtü.

Deneğin eline bir deste iskambil kâğıdı verdiler. Denek kâğıtları teker teker açtı ve sırasıyla bir kâğıda not etti.

Dr. Rhine'nın yardımcılarından **Dr. J. Pratt**, desteyi denekten aldı ve iyice karıştırdı. Sonra kapalı olarak deneğin eline verdi. Ondan destedeki kâğıtların sırasını bilmesini istedi.

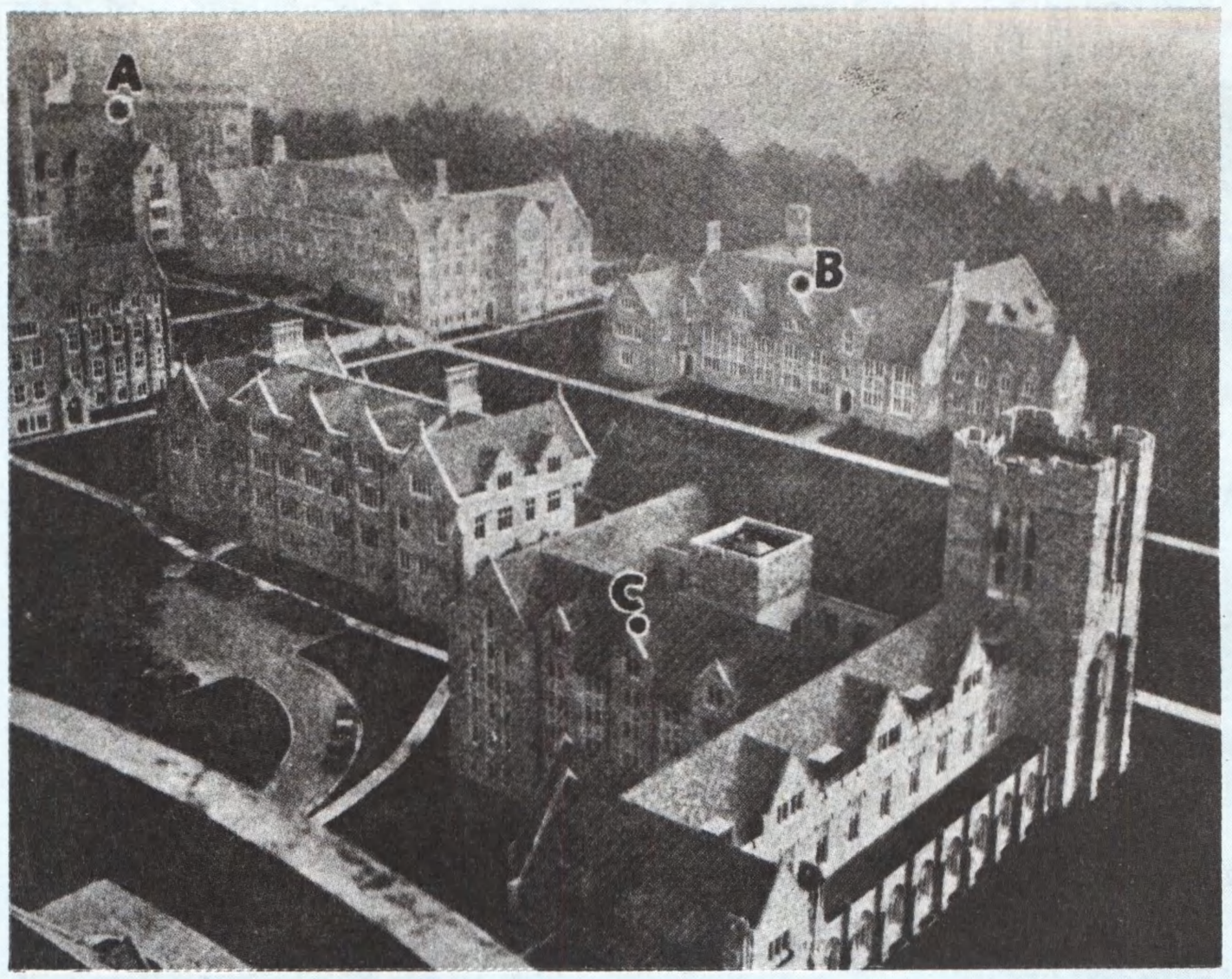

Amerika'daki Duke Üniversitesi'nde (üstte), 1930 yıllarında önemli durugörü araştırmaları yapıldı. Deneyleri yapanlar, Zener Kartları'nı kullandılar. Deneyi yapan Dr. Pratt (üstte solda), A ya da B odasında oturdu. Destedeki kâğıtları yüzleri altta olmak üzere tek tek sıraladı. Denek, Hubert Pearce (üstte sağda) C odasında oturdu. Pratt'ın çektiği kâğıtları sıralamaya çalıştı. Başarısı olağanüstüydü.

Sonuç başarılı

Deneklerden bazıları başarılı, bazıları başarısız oldular. **Hubert Pearce** adındaki denek, toplam 1850 tahminden 558'ini doğru bildi.

İstatistiklere göre, sadece şansı yardım etmiş olsaydı, 370 doğru tahminde bulunmuş olması gerekiyordu...

Hile aranıyor

Bazıları alınan bu sonuca karşı çıktılar. Yapılan en ağır eleştiri Dr. J. Pratt'ın, Pearce ile deney yaparken denetlenmemiş olmasıydı. Duyuötesi güce inanmayan **Profesör C. E. M. Hansel,** bu koşullar altında sonuçların ciddiye alınmayacağını ileri sürdü.

Medyumluğu araştıran başka bir profesör olan **Ian Stevenson,** yapılan deneyi inceledi. Olayda yeteri kadar tanık bulunduğunu, bir hile olmasının imkânsız olduğunu ileri sürdü.

Zarfın içindekini biliyor

20. yüzyıl başında, Polonyalı Mühendis **Stephan Ossowiecki**'nin durugörüsü, medyumluğu araştıran kişilerin dikkatini çekti. Ossowiecki, kapalı bir zarfı ya da katlanmış bir kâğıt parçasını eline aldığında, çoğunlukla içinde yazılanı biliyordu.

1923'te Varşova'da medyumluğun araştırılması konusunda yapılan uluslararası bir konferans sırasında Ossowiecki ile deney yapıldı.

İngiliz araştırmacı **Dr. Eric Dingwall,** üst sol köşesinde şişe bulunan bir bayrak resmi çizdi. Resmin altına günün tarihini, 22 Ağustos 1923 yazdı.

Sonra bunu bir zarfa koydu, üzerine iki zarf daha geçirerek bir paket haline getirdi, mühürledi. Dingwall, bu paketi İngiltere'den Polonya'nın başkenti Varşova'ya **Dr. Baron Albert von Schrenck-Notzing**'e gönderdi.

Baron von Schrenck-Notzing, çok ünlü bir doktordu. Aynı zamanda da medyumluk

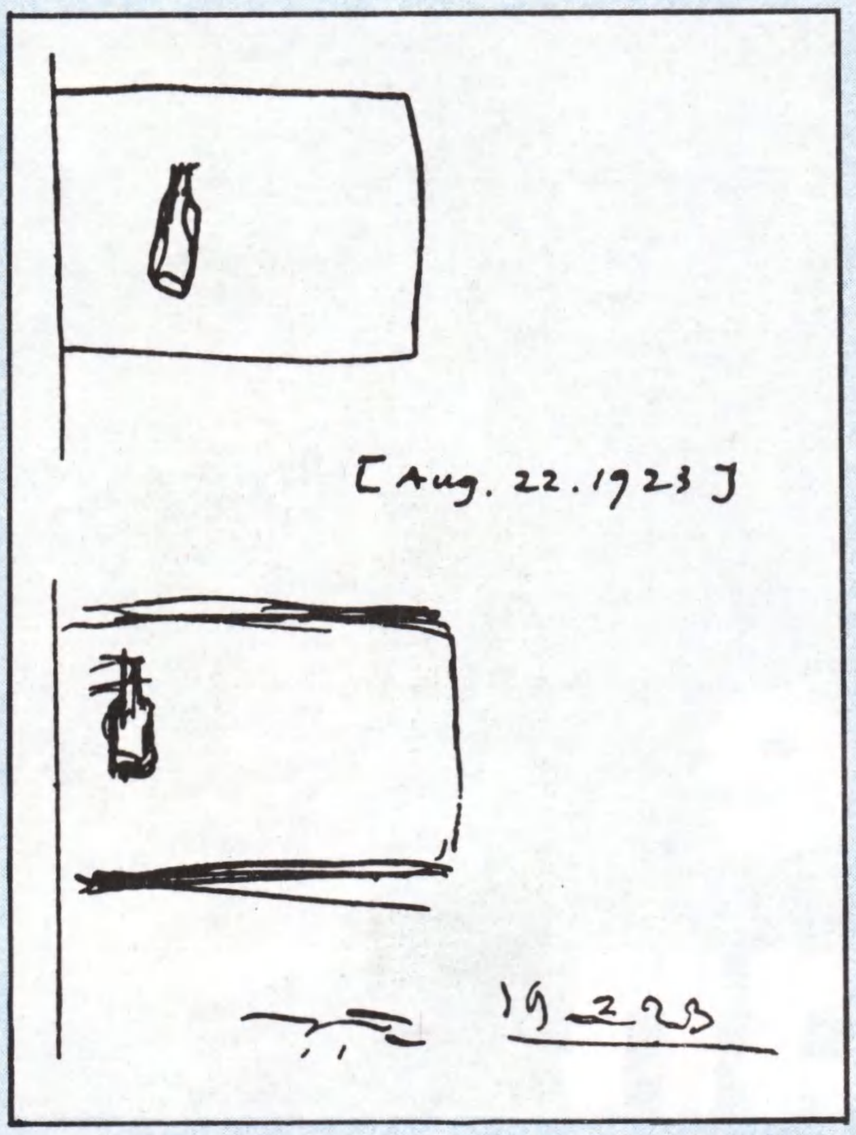

Polonyalı Mühendis Stephan Ossowiecki'nin (solda, karısıyla birlikte) olağanüstü durugörü gücü vardı. Yetenekleri bir deneyde sınandı. Bir İngiliz araştırmacı, üzerinde şişe bulunan bir bayrak resmi çizdi. Altına tarih attı. Bunu mühürlü bir zarfa koyarak Varşova'ya, medyumluk konusunu araştıran Polonyalı ünlü Baron von Schrenck Notzing'e (altta) gönderdi. Baron, mühürlü zarfı Ossowiecki'ye verdi, izlenimlerini sordu. Ossowiecki, bunun Baron' dan gelen bir haber olmadığını hemen anladı. Eline bir kalem aldı. Heyecanla, zarfın içinden hissettiğini çizmeye koyuldu. Ossowiecki'nin çizimi (solda) asıl çizime, şaşkınlık verecek kadar benzemektedir. Emanuel Swedenborg (1688-1772). İsveçli bilimadamı, felsefeci ve dinbilimci. Bir durugörü sahibi olarak ün yaptı (en altta).

konusunda tanınmış bir araştırmacıydı. Zarfın içinde ne olduğunu ne Baron, ne de deneyle ilgilenen diğer araştırmacılar biliyorlardı. Açıklamada bulunmadan, zarfı Ossowiecki'ye verdiler. Ne hissettiğini sordular.

Polonyalı durugörü sahibi, zarfın içindeki notu Baron'un yazmadığını söyledi. Zarfları, yeşilimsi kartonu, küçük şişe şeklini hissettiğini söyledikten sonra, hemen eline bir kalem aldı. Heyecanla, zarfın içindeki resmin hemen hemen aynısını bir kâğıda çizdi. Ayrıca 1923 yazdı.

Bu tarihin önünde başka bir şeyin daha yazılı olduğunu ama okuyamadığını söyledi. Bu deney üzerine, Dingwall'in ve öteki araştırmacıların artık kuşkuları kalmadı. Ossowiecki'de normalin üstünde güçler vardı...

Hipnozdayken durugörü

Durugörünün en ayrıntılı araştırmalarından biri, Alman **Dr. Gustav Pagenstecher** tarafından 1919'da başlatıldı. Dr. Pagenstecher, kırk yıldan beri Mexico'da doktorluk yapıyordu.

Bir gün, **Maria Reyes Zierold** adlı bir hasta uykusuzluktan yakınarak ona başvurdu. Doktor, onu hipnozla iyileştirmeye karar verdi. Zierold, uyutulduğunda, doktorun kızının kapıyı dinlediğini söyledi. Doktor şaşırarak kapıyı açtı. Çocuk, tam hastanın anlattığı biçimde eşikte duruyordu.

Pagenstecher, hastasından izin alarak, onun normalüstü hissetme gücünü incelemeye koyuldu. Doktor, Zierold'un uyutulduğunda eline bir eşya verilirse, bu eşyayla ilişkili olayları anlatma yeteneğine sahip olduğunu ortaya çıkardı...

Zierold savaşı sürüyor

Dr. Pagenstecher deneylere devam etti. Bir keresinde Zierold'a bir ip parçası verdı. Zierold, soğuk, sisli bir günde yapılan bir meydan savaşını anlatmaya başladı. Söylediğine göre, askerler sürekli birbirlerine tüfekle ateş ediyorlardı. Sonra şöyle dedi:

"Bir top mermisinin büyük bir hızla geldiğini görüyorum... Havadan, 15 kişinin tam ortasına düşerek onları paramparça ediyor."

İp, aslında bir Alman askerinin köpeğinin künyesinin asılı olduğu ipti. Asker, Zierold' un anlattıklarını doğruladı.

Kutudaki kurdeleler

Amerika Medyumluk Araştırmaları Derneği, görevlilerinden **Walter Prince**'i, Zierold'a deney yapması için Mexico'ya gönderdi.

Niyetleri, Zierold'un gerçek bir medyum olup olmadığını ortaya çıkarmaktı. Deneylerden birinde Prince, birbirinin eşi iki kutuya, gene birbirinin eşi iki ipek kurdele koydu. Kutuları birbirine karıştırdı,artık kendisi bile ayıramıyordu. Zierold, kutulardan birini eline aldığında, bir Mexica kilisesini ve dans eden Kızılderilileri tanımladı. Öteki kutudan bir Fransız kurdele fabrikası izlenimi edindi. Zierold yanılmamıştı. Kurdelelerden biri, doğrudan doğruya üreticisinden, yani Fransa'dan, öteki, bir kilisenin adak bölümünden alınmıştı.

Durugörü gelişirse...

İnsan, başka yerlerdeki olayları bilme, hissetme yeteneğine tamamen sahip çıkarsa, işte o zaman dünyanın çehresi değişecek demektir.

Çünkü o zaman insanın insandan gizleyeceği bir şey kalmayacak. Cinayet, hırsızlık, hile, ortadan kalkacak!...

Gerçekten geleceği görmek mümkün mü? Sayfa 210'da.

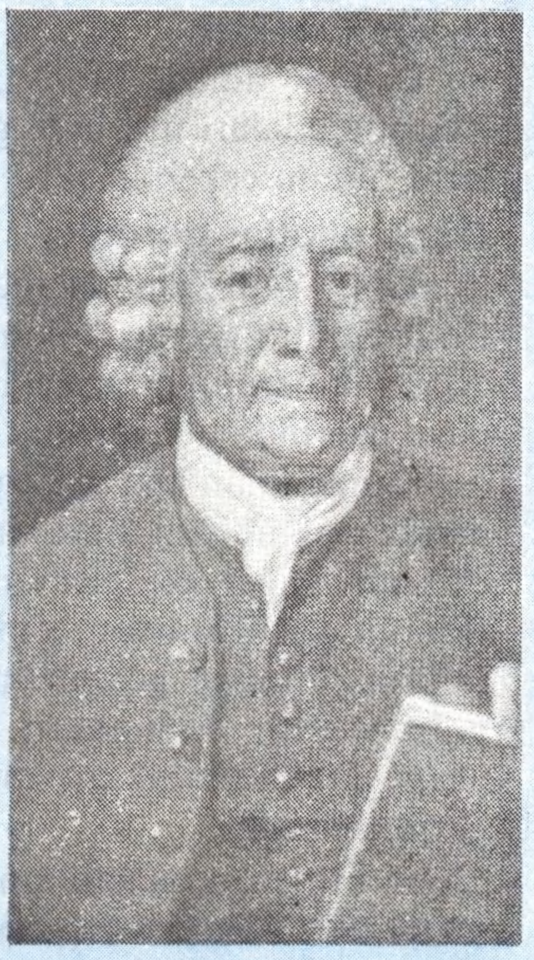

Filme alınan uçandaireler

En etkileyici uçandaire gözlemlerinden biri 1978 yılında Yeni Zelanda'da gerçekleşti. Bir televizyon ekibi, Wellington kenti semalarında görülen uçandaireleri filme almak için iki kez uçakla dolaştı ve amacına ulaştı.

30 ARALIK 1978'de akşamın geç saatlerinde bir yük uçağı, Yeni Zelanda'nın Wellington kentinden havalandı.

Önemli bir görevle yola çıkan uçağın yönetimi, kaptan pilot **Bill Startup** ve yardımcısı **Bob Guard**'ın ellerindeydi.

Uçakta ayrıca Avustralyalı bir televizyon ekibi vardı: Haber muhabiri **Quentin Fogarty,** kameraman **David Crockett** ve eşi ses kayıtçısı **Ngaire Crockett.**

Ekibin amacı, son zamanlarda Yeni Zelanda adaları üzerinde görülen uçandairelerin filmini çekebilmekti.

Önce pilotlar gördüler

Uçakları, Yeni Zelanda adalarının arasındaki Cook Strait'i geçmişti. South adasının kuzeydoğu sahillerinin biraz açığında Pasifik Okyanusu üzerinde uçuyordu.

Kameraman David Crockett yükleme kısmında uçağın içini filme alıyordu. Televizyon ekibinin diğer iki elemanı da yanındaydı. Kaptan pilot Startup, onları uçuş kabinine çağırdı. Pilotlar gökyüzünde garip cisimler görmüşlerdi. Wellington radar merkezi de uçağı sürekli olarak arıyordu.

5 parlak ışık

Hepsi birden uçuş kabinine toplandılar. Çok uzakta olmalarına rağmen, parlak 5 ışık gördüler. Nabız gibi atıyorlardı. Önce iğne başı büyüklüğündeydiler. Sonra kocaman parlak bir balon büyüklüğüne geldiler.

Cisimler aşağıdaki Kaikoura kentinin cadde ışıklarının üzerinde ama uçağın altında bir yerde görünüyorlardı...

Bu parlak ışıklı küre, Yeni Zelanda televizyon ekibi tarafından 30 Aralık 1978'de filme alındı. Ekip, aynı gece uçandaireleri aramak için iki uçuş yaptı. Ve her iki seferde de onları gördü (üstte).

Radardan da izleniyorlar...

O anda, Wellington'daki uçuş kontrol kulesinden bir uyarı alındı. Bilinmeyen bir cisim uçağı izliyordu. Kaptan pilot derhal uçağını tam ters yöne çevirdi.

Hiçbir şey görünmüyordu. Ancak Wellington kontrol merkezi ısrar ediyordu:

"Sizinle beraber bilinmeyen bir cisim var! Cisim büyüyor!" Birden uçağın dışında bir ışık görüldü. Uçağın seyir ışıkları da açık olduğundan, Crockett film çekemedi. Bu nedenle 2. pilot Bob Guard uçağın seyir ışıklarını kapadı.

Film çekimi başlıyor

Acayip gökcisimlerinden birine ait olduğu anlaşılan parlak ışık görünmeye başladı. Uçak otomatik pilottaydı. 2. pilot, yerini kameraman Crockett'e bıraktı. Crockett, cismin filmini portatif el kamerasıyla çekebiliyordu. Bir süre sonra cismi kaybettiler. Ya ışıklarını söndürmüştü, ya da yok olmuştu!

Kaptan pilot uçağı tekrar ilk gittikleri yöne çevirdi. Uçandairenin görüntüsü kaybolmuştu. Ancak Wellington kontrol merkezi cismin hâlâ radar ekranında göründüğü-

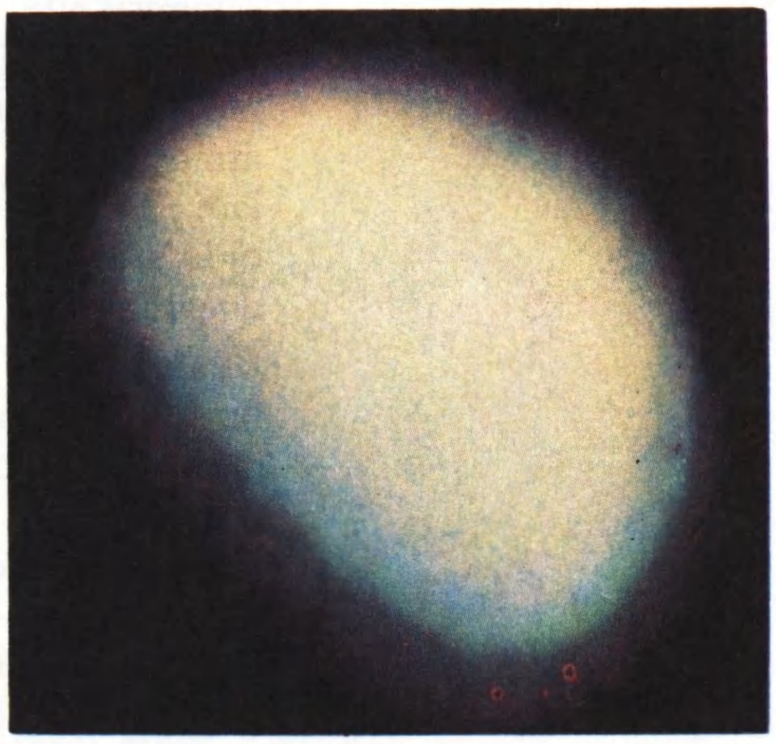

Aldatan gezegenler

Yeni Zelanda filmlerinin uçandaireler için istenen bilimsel kanıt olduğu düşünüldü.

Bu olasılıkla karşı karşıya kalan bilim adamları, derhal bir sürü açıklama yaptılar. Teorilerden bazıları çok komikti. Bir tanesi, televizyon ekibinin, lahana yapraklarından yansıyan ay ışığının filmini çektiğini iddia etti.

Daha mantıklı bir açıklama, filmin bir gezegeni gösterdiği yolundaydı. Ama hangisini? Bir gazete, Venüs (soldaki fotoğraf) derken, diğeri Jüpiter (altta) olduğunu yazıyordu. Ancak, bu gezegenlerin kendilerine bir kere bile bakmak, bu ihtimalin ne kadar uzak olduğunu bize göstermektedir.

Ünlü **"Daily Telegraph"** gazetesi, Venüs teorisini mahkûm eden bir yazı yayınladı! Yazıda şöyle deniyordu:

"Bütün televizyon ekibinin Venüs'ü gördüğünü ileri süren bilim adamı, bir an önce akıl hastanesine kapatılmalıdır!"

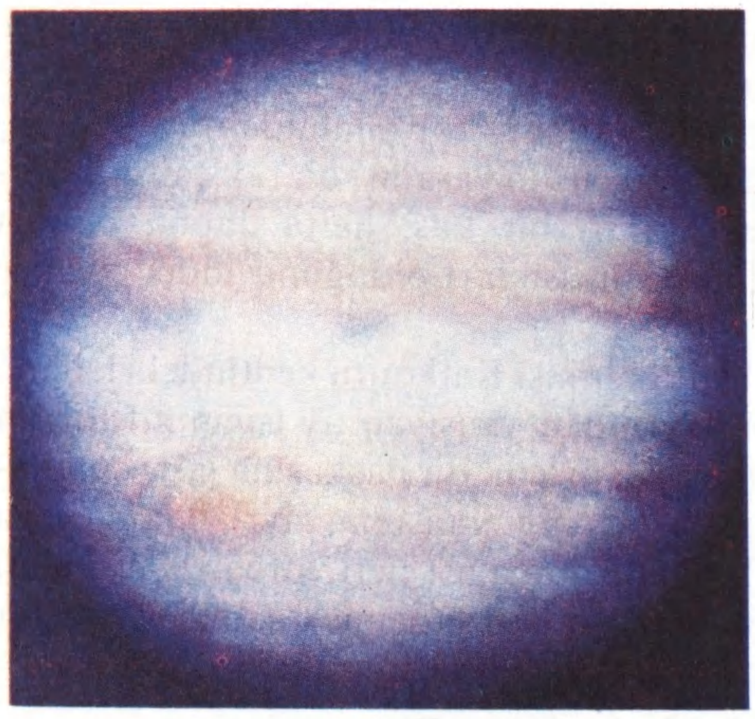

Uçandaire filminin çekildiği uçağın kaptan pilotu Bill Startup (altta).

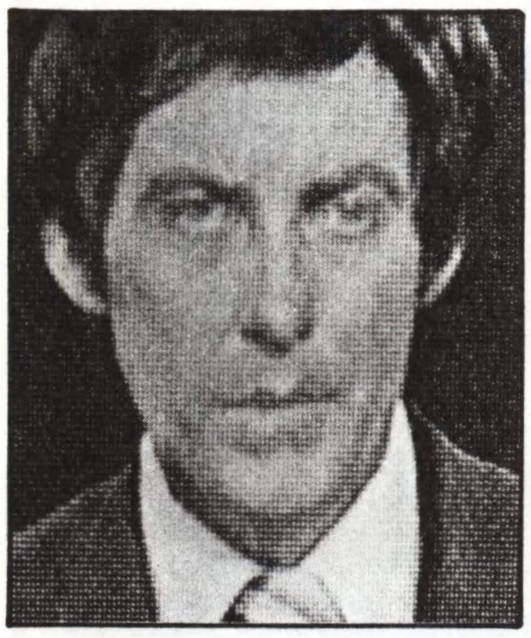

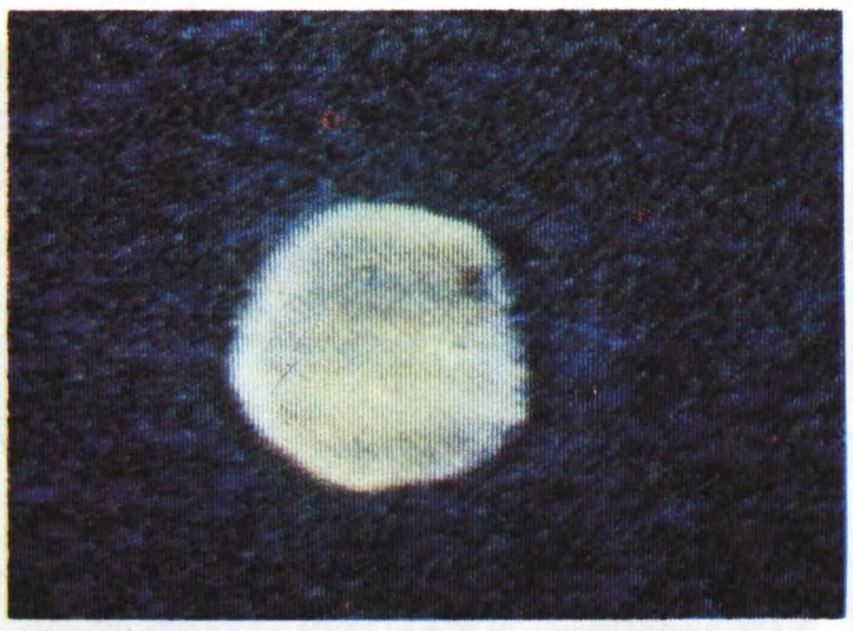

nü bildirdi.

Sonradan incelendiğinde filmin çok iyi çıkmadığı görüldü. Çünkü uçuş kabininde kameranın ayağını sabitleştirecek yer yoktu. Fakat yine de uçandaire benzeri cisim filmde kımıldamadan 30 saniyeden fazla görünüyordu. Kameraman Crockett de cismi ortalamış, netleştirmiş ve filmi çekebilmişti.

Radar kayıtları siliniyor

Uçak Christchurch kentinin üzerinden geçiyordu. Yakıt göstergesinin ibresi anlaşılmaz bir şekilde dönmeye başladı. Kaptan pilot olayın uçandairelere bağlanmaması gerektiğini söyledi. İbrenin sık sık bozulduğu oluyordu.

Uçak artık uzaklık nedeniyle Wellington kontrol merkezinin denetiminden çıkmıştı. Ondan sonraki en yakın kontrol merkezi Christchurch'de de radar ekranında bilinmeyen cisim görülmüştü.

Yeni Zelanda televizyon ekibinin çektiği filmden kareler. Garip cisimlerin varlığı Wellington radar merkezince de doğrulandı. Radarlarında bu cisimlerin izlerini görmüşlerdi (üstte ortada ve sağda).

Ancak daha sonra kaptan pilot Startup ve Amerikalı bilim adamı **Dr. Bruce Maccabee**, radar kayıt bantlarını istediklerinde, yetkililer radar kayıtlarının her gün silindiğini söylediler. Uçandaire kayıtları silinmişti... Söylenecek bir şey yoktu...

Yakıt bitiyor

Uçak, yakıtı azaldığı için, Christchurch Havaalanı'na indi. Ses kayıtçısı Bayan Crockett rahatsızlığı nedeniyle onlardan ayrıldı. Onun yerine gazeteci **Dennis Grant**'ı ekibe aldılar.

31 Aralık 1978'de sabaha karşı 02.15'te uçak tekrar havalandı.

Tekrar görüyorlar

Uçuşun başlarında ekip, iki garip cisimle karşılaştı. Kameraman Crockett durmadan film çekiyordu. Cisimlerin yanlamasına çizgileri vardı ve küreye benziyorlardı. Crockett kame-

radan izlerken, cisimler âdeta kendilerini netleştirdiler.

Küreler dönüyorlardı. Bu cisimlerden biri belirgin olarak uçağın radarlarında görüldü. Üstelik 4 dakika süreyle orada kaldı.

Uçak, Blenheim'a ulaştığında bütün ekip, iki tane, göz kırpar gibi ışık gördü. Onlardan biri aniden 300 metre kadar düştü. Sonra birtakım titrek hareketlerle pozisyonunu düzeltti...

Her kafadan bir ses çıkıyor

Cisimler gerçekten uçandaireler miydi? Birçok karşı görüş ileri sürüldü. Filmi çekilen cismin uzaktan kumandalı, çok gizli bir Amerikan askeri taşıtı olduğunu ileri sürenler oldu.

Ayrıca filmin top halinde bir şimşek, meteor, geceleyin yasadışı olarak çalışan helikopterler, iri bir kuş, hatta Japon balıkçı motorlarının ışıkları olduğunu iddia edenler bile oldu.

Hatta bir kişi Kaikoura kentindeki lahana yapraklarından yansıyan ay ışığının filminin çekildiğini söyledi. Bir başkasına göre de filmdeki cisim, bir yansıma, bir balon veya uçaktı... Bu iddiaları ileri sürenler, cisimleri uçandairelere benzetmemek için, büyük bir gayret içine girmişlerdi sanki.

Jüpiterin uyduları (!)

Gazetelerden biri, filmin Venüs gezegeninin

görüntülerini içerdiğini yazdı. Net değildi, çünkü portatif bir kamerayla çekilmişti.

Diğer bir gazeteye göre, görüntüler, Jüpiter'e aitti. Amatör bir uzaybilimci filmin ışık değerlerini analiz etmiş, cismin etrafında 4 küçük ışık noktası bulmuştu. Ona göre bu ışık noktaları Jüpiter'in en büyük 4 uydusuydu.

Venüs ve Jüpiter uzayın farklı bölgelerinde yer almaktaydılar. Ancak televizyon ekibi filmi çekerken o kadar pozisyon değiştirmişti ki, cisimlerin yeri hakkında kesin bir tanım getiremiyorlardı...

Hava Kuvvetleri'nin tavrı

Yeni Zelanda Hava Kuvvetleri olaya ilgi duydu. Bir jet uçağını, bölgede yeni uçandaireler görünmesi olasılığı için alarm durumunda tuttu.

Ancak ocak ayının sonuna doğru olay eskimişti bile. Yeni Zelanda Savunma Bakanlığı, radar görüntülerinin yüzeysel yansımalar olduğunu, tanımlanamayan cisimlerin ise atmosfer olayları olduğunu resmi olarak açıkladı... Resmi kuruluşların tavrı, her ülkede olduğu gibi, Yeni Zelanda'da da değişik değildi.

Başardılar

Bazı itirazlara rağmen, televizyon ekibi ve pilotların çalışması büyük takdir topladı. Olay yüzlerce gazetede yer aldı.

Dünya televizyonlarında çektikleri filmden parçalar gösterildi. İngiliz televizyonu BBC, olayı akşam haberlerinde yayınladı. Bu arada şüpheci bilim adamları televizyon ekibinin gerçekte ne gördüğünü ispatlamak için kuyruğa girdiler. Olaya, karmaşık astronomik olanlarından, gülünç derecede anlamsızlarına dek değişen açıklamalar getirildi...

Gerçek nerede?

Yeni Zelanda olayının aslı nedir? Filmin gerçeği yansıttığı görüşü ağırlık kazandı. Bilgisayar analizleri, film hilesi yapılmadığını kanıtladı.

Filmi çeken televizyon ekibi ve pilotlar kendilerine inanmayanlara tepki gösterdiler. Israrla, "hayal görmediklerini" söylediler.

Uçandaire dosyası. Sayfa 166'da.

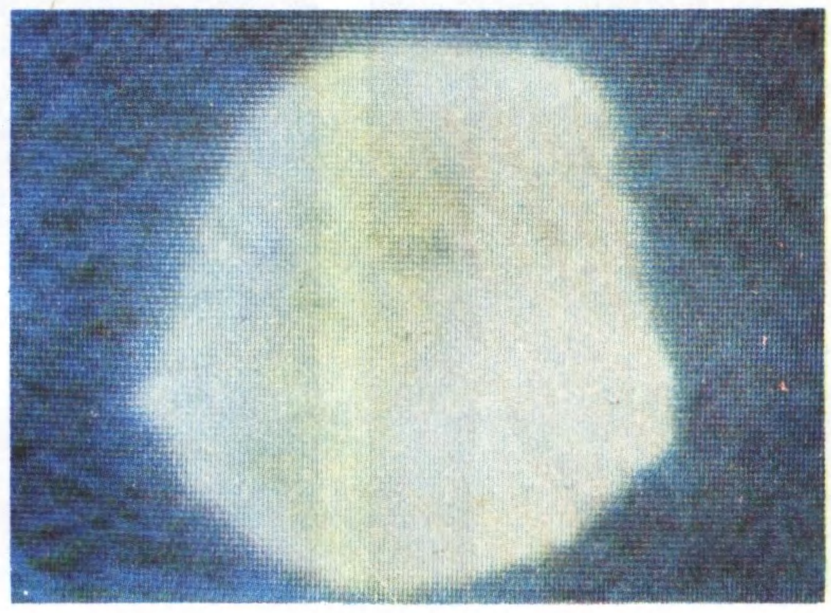

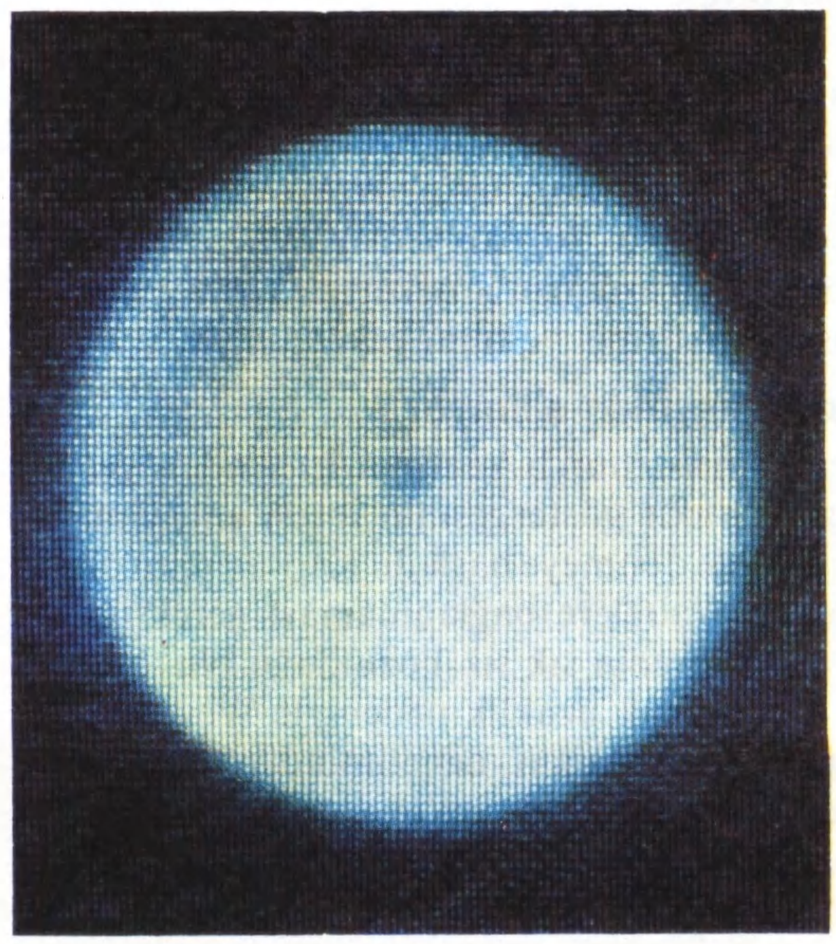

Uçağın seyir ışıkları kapatıldığında, televizyon ekibi cisimlerden birinin filmini çekmeyi başardı. Büyüklüğü önce iğne başı kadardı (üstte solda). Sonra büyük bir balon kadar oldu (sağda; üstte ve altta).

Geçmişe yolculuk

Hipnoz altında bazı insanların daha önce yaşadıklarına dair birtakım kanıtlar ortaya çıkıyor. Özellikle medyumlar uyutulduklarında, önceki yaşamları hakkıda çok ayrıntılı bilgiler veriyorlar. Uyandıklarında ise hiçbir şey hatırlamıyorlar...

ÖNCEKİ YAŞANTILARA hipnozla geriye dönme (ekminezi), ruhsal olayların en ilginci ve heyecan vericisidir. Son 20 yılda, özellikle batı ülkelerinde, kamuoyunun dikkati bu olaya çekildi. Radyo ve televizyon programları yapıldı, basında haberler çıktı, kitaplar yazıldı.

Hipnozla önceki yaşantılara dönme, yeni bir olay değildir. 20. yüzyılın başından beri bilinmektedir. O dönemlerde teyp olmadığından, ilk çalışmaların çoğu kaybolmuştur. Yine de bazı değerli belgeler günümüze dek gelebilmiştir.

Kimse böyle rol yapamaz!

Hipnozla geriye dönmede, hem olumlu hem de olumsuz sonuçlar alınabilir. Olumlu sonuçlar hipnoz uzmanlarını sevindirir. Olumsuz sonuçlar ise bazılarının konuya kuşkuyla bakmalarına yol açar.

Hipnoz altında, medyum bambaşka bir kişi olur. Gözlemciler en güçlü aktör veya aktrislerin bile böylesine rol yapamayacaklarını belirtmişlerdir. Konuşma biçimi, mimikler, davranışlar tamamen değişmektedir. Şaşırtmaca sorular bile medyumu yanıltmamaktadır. Seanslarda, uzun süreler geçmiş olsa bile, aynı olayları medyum yanlışsız hatırlayabilmektedir.

Bugün ev kadını, önceki yaşamında fahişe...

Geçmişteki olaylar seanslarda ortaya çıkmaktadır. Bu olaylar hipnozu yöneten kişi ve medyum tarafından günümüzde bilinmemektedir. Ancak derin araştırmalar sonucu bu bilgilerin doğruluğu kanıtlanmaktadır.

Buna örnek olarak hipnozcu **Joe Keeton**'un medyumu **Ann Dowling**'i verebiliriz. Ev hanımı olan Ann Dowling, bir dizi geriye gitme seansı sırasında **Sarah Williams** olduğunu söyledi. Sarah Williams, 19. yüzyılın ilk yarısında yaşamıştı. Ömrünü Liverpool batakhanelerinde geçirmiş bir fahişeydi...

Şarkıcıyı hatırladı

1850'lerde Liverpool'da neler olduğu soruldu. Ann Dowling, bir kuşa benzetilen yabancı bir şarkıcıdan bahsetti. Araştırmalar "İsveç Bülbülü" olarak tanınan **Fenny Lind**'in 1850'de Liverpool'da iki konser verdiğini ortaya çıkardı.

Nasıl biliyorlar?..

Bazen medyum geçmişi yaşarken, birtakım ayrıntılar ortaya çıkar. Bunlar medyumun şimdiki yaşantısında öğrenilmiş ve sonra da bilinçaltına itilmiş olabilir. Ancak eski dönemlere ait bazı öyle özellikler vardır ki, onları iyi bir eğitim görmüş olanlar bile bilemezler...

İngiltere'deki Ruhsal Olayları Araştırma Derneği üyesi olan **David Lowe**, bir medyum kadını hipnozla geriye döndürdü. Bu kadın da geçmişte birçok kez yaşamıştı.

Bir seansta David Lowe, medyumu 17. yüzyıla götürdü. Ondan, içinde "w" harfi geçen bir kelimenin harflerini söylemesini

Hipnozcu Joe Keeton (üstte), 8000 geriye dönüş olayını gerçekleştirdi. Medyumlarından Ann Dowling, 100 yıl geriye giderek Livorpool'da, 1850' lerde yaşayan Sarah Williams oldu. Mrs. Dowling tarafından hatırlanan olaylar arasında İsveçli şarkıcı Jenny Lind'in (altta) ziyareti de var.

istedi. Medyum "w" harfini "çift v" olarak telaffuz etti.

Bu telaffuz biçimi tamamen 17. yüzyıla özgüydü. Günümüzde İngilizce konuşanlar "w"harfini "çift u" olarak telaffuz ederler...

Bu küçük ayrıntı çok önemliydi... Daha sonra aynı medyuma nişanlı olup olmadığı soruldu. Kadın, 17. yüzyılda kullanılmayan "nişanlı" sözcüğünü anlamadı. Soruya cevap veremedi. Soru başka bir biçimde sorulduğunda, mutlu bir ifadeyle gelecekteki hayat arkadaşından söz etmeye başladı. Demek ki, bir erkek arkadaşı vardı.

Hilekârlar da var...

Hipnozla geriye dönüşte birtakım aldatmacaların, sahte medyumların da olduğu bir gerçektir. Bu kişiler birçok tarih hatası yaparlar. Ya da hipnozdayken götürüldükleri dönemde gerçekten yaşamış bir kişinin bilmesi gereken birtakım olayları bilemezler.

Bir seans sırasında 19. yüzyılda yaşadığını iddia eden bir kişi, sevgilisi ile ilişkisini anlatırken "flört" ettiklerini söyledi. Oysa bu flört sözcüğü ilk kez 20. yüzyılda kullanılmaya baş-

Yeniden doğuşun tarihçesi

İnsan ruhunun tekrar tekrar başka bedenlerde dünyaya gelişine inanış, çok eskilere dek gitmektedir. Assam, Nagas ve Lushais gibi ilkel dinlere sahip Hint kabilelerinde bu inanış mevcuttur.

İnsandan böceğe

Hintlilerde, insanın öldükten sonra, ruhunun bir böceğe girdiği inancı yayındır. Borneo'daki Bakonglar, mezarlıklar etrafında sık sık dolaşan kedilerde, ölen yakınlarının ruhlarının olduğunu kabul ederler.

Kenya'daki Kikuyu kadınları, atalarının ruhlarının dolaştıklarına inandıkları yerlere sık sık giderler. Onlar, içlerine bir ruh girmeden, hamile kalamayacaklarına inanırlar.

İyi ruhlar ayrı, kötü ruhlar ayrı

Budistlere ve Hindulara göre kişi, geçmişteki hayatındaki erdemlere göre tekrar dünyaya gelir. İyi ruhlar insanlara girer. Kötüler ise, kaktüs, kertenkele, kaplumbağa ya da zehirli bir sarmaşık olarak yeniden doğarlar.

Batıda

Batıda, yeniden dünyaya gelişe inanç hakkında, Yunan ve Roma yazarlarına ait bir belge yoktur. Bu inanca ilk kez M.Ö. 6. yüzyılda **Orpheus** yazıtlarında rastlanır. **Pisagor**, bu yazıtlardan oldukça etkilendi.

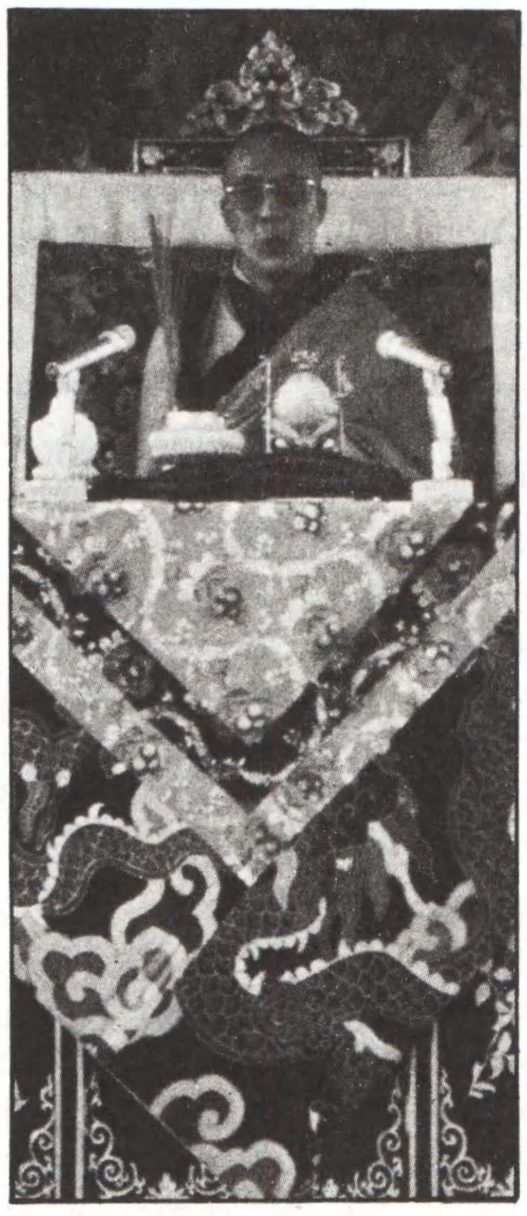

Tibetliler ruhsal liderleri Dalai Lama'nın bir önceki Dalai Lama'nın ruhunu taşıdığına inanmaktadırlar. Önceki liderin ölümü anında doğan bir çocuğa Dalai Lama'nın ruhunun geçtiğini kabul ederler.

Ona göre, *"Ruh, beden tarafından hapsedilmiştir. Serbest olabilmesi için, çeşitli formlara girmek zorundadır."* Pisagor'un kendisi de çeşitli defalar dünyaya geldiğini ileri sürdü.

Eflatun, Pisagor'un düşüncelerinden etkilendi. **"Devlet"** adlı ünlü eserinin sonuç bölümünde yeniden dünyaya gelişten söz etti. Eflatun'a göre ruh, ölümsüzdür. Ruhların sayıları sabittir, vücuttan vücuda geçerler. **Aristo** ve yandaşları onun bu görüşünü kabul etmediler.

Hıristiyan kilisesinin bir mezhebi M.S. 1. yüzyılda yeniden dünyaya geliş teorisini kabul etti. M.S. 4-5. yüzyıllarda da bu görüşü kabul eden mezhepler çıktı. Ancak, M.S. 553 yılında **İmparator Jüstinyan,** yeniden dünyaya geliş teorisini dinsizlik olarak ilan etti.

Günümüzde batı dünyası, doğu felsefesindeki yeniden doğuş teorisinin tüm boyutlarını kabul etmemektedir. Onlara göre birey, yeniden dünyaya gelse bile tekrar insan olarak gelir. Bitki veya hayvan olarak dönmeyi düşünmek saçmadır. 1917'de bu kez Katolik kilisesi de yeniden dünyaya geliş inancını dinsizlik olarak kabul etti.

Yeniden dünyaya geliş teorisine inananların en büyük kanıtı, hipnozla geriye dönüş seanslarında ortaya çıkan şaşırtıcı olaylardır.

lanmıştı. 19. yüzyılda yaşamış bir kişinin bundan haberi olması olanaksızdı.

Yine hipnoz altında 1830'larda yaşadığını iddia eden bir medyuma İngiltere tahtının sahibi sorulduğunda **"Kraliçe Viktorya"** dedi. Halbuki o yıllarda kral, **IV. William**'dı. William'dan sonra Viktorya'nın kraliçe olacağının bilinmesi o yıllar için olanaksızdı.

Anlatılanları araştırmak kolay değil

Medyumun anlattığı tarihi gerçekleri doğrulamakta başka bir güçlük daha vardır. 19. yüzyıldan öncesinde halktan kişiler için tutulmuş kayıtlar ya yoktur ya da çok azdır. Bazen medyum yaşadığı yörenin nispeten önemli kişilerinden söz eder. Ancak genellikle yerel arşivlerde o kişilerin bile hiçbir kaydı yoktur.

Bu nedenle gerçeği hayalden ayırmak her zaman kolay değildir. Acaba medyum tamamen rol mü yapmaktadır? Yoksa okuduğu bir romandaki kişilikten çok etkilenmiştir de, bilinçaltına ittiği bu kişilik, hipnoz sırasında mı ortaya çıkmaktadır?..

Modern hipnozun kurucusu: Franz Mesmer

Hipnoz yeni bir konu değildir. Eski çağlardan beri vardır. Fakat araştırmaların yaygınlaşması, son 300 yıl içinde gerçekleşti.

Modern hipnozun kurucusu ünlü Avusturyalı Dr. **Franz Mesmer**'dir. Paris sosyetesinin 18. yüzyılda gözbebeği olan Mesmer, insanların vücudundan bir güç çıktığına inanıyordu. Yine onun inanışına göre bu güç, demir bir çubuğa nakledilebiliyordu. Doktor, çubukların üzerini sıvazlayarak bunları mıknatıs haline getiriyordu. Sonra bu çubukları, hastaların ayaklarını soktukları suya daldırıyordu. Söylentiye göre çok sayıda ve çeşitli hastalıkları bu yolla tedavi etmişti.

Mesmer'in ortaya attığı teoriler de, uygulamaları da çok etkili oldu. Fakat yine de bilim adamları tarafından eleştirilmekten kurtulamadı. Sonuçta 19. yüzyılda hipnozla ciddi olarak uğraşmak isteyen araştırmacılar ve hekimler büyücü muamelesi gördüler.

Hipnoz ciddiye alınıyor

İngiltere'de 1882'de Fiziksel Araştırma Derneği kuruldu. Bu dernek, hipnozun incelenmesi hakkında karar aldı. Ancak bulgular, hipnozun kötü ününden ötürü hemen halka açıklanmadı.

Çünkü dernek, hipnozun gerçek olduğunu ortaya çıkarmıştı. Uzun yıllar hipnozun doğaüstü olduğu kanısı değişmedi. Fakat hipnozun tedavideki yeri zamanla anlaşıldı. Bugün, özellikle psikolojik rahatsızlıkların tedavisinde ve bazı ameliyatlarda hipnozla çok iyi sonuçlar elde edilmektedir... (Bkz. Sayfa 97)

Geçmişe doğru...

Hipnozla geriye giderken, medyuma belli bir güne gitmesi söylenir. Örneğin, ondan 5. yaş gününü hatırlaması ya da tekrardan 5 yaşında olması istenir. Yaş gününü hatırlayan medyum o günü tekrar yaşar. 5 yaşındaymış gibi davranır. Doğum günü armağanlarını açtığı anı yeniden yaşar.

O günden sonraki hayatını ise kesinlikle hatırlamaz. Hipnozu uygulayan kişi onu ileriye götürmedikçe de öyle kalır. Hipnozla geriye dönmeyi ilk kez gerçekleştiren **Fernando Colavida** adlı bir İspanyol'dur.

Colavida hipnoz uyguladığı medyumları doğum öncesine, yani ana rahmine götürmeye başlayan ilk hipnozculardan biridir.

Hipnozla ruhsal tedavi

Hipnozla geriye dönüşteki yöntem çok basittir. Medyum önce telkin yolu ile hipnotize edilir. Sonra hipnozcu medyumu yavaş yavaş şu andaki yaşantısının başına döndürür. Oradan ana rahmine geçirir. Sonra daha da geriye gitmesini söyler. Herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sorar. Medyum eğer bir şey hatırlıyorsa bu artık önceki yaşantısına ait bir anı olacaktır.

Modern hipnozun babası Dr. Franz Anton Mesmer'dir. O, insanların demir çubuklara geçebilen bir güce sahip olduklarına inanmıştı. Her sınıftan Parisli, muayenehanesine doluşurdu. İçi su dolu büyük bir tahta kazanın etrafına otururlardı. Bir ucu suda olan demir çubukları hastalıklı bölgelerine değdirirlerdi.

Bu işlem yalnızca kişisel merak veya birden çok yaşamı kanıtlamak için yapılmaz. Psikanaliz yönteminde tedavi amacıyla da yapılabilir.

Psikolojik rahatsızlıkların çoğunun kökeninde çocukken veya gençken geçirilmiş bir şok veya istenmeyen bir olay yatmaktadır. Bu şok, bilinçaltına itilmiştir. Normalde hatırlanmaz. Hastalığı tedavi etmek için, kişiyi etkileyen bu olay bulunmalıdır. Tedavi için bu şarttır. Hipnozla geriye giderek bu olay saptanabilir.

Geçmiş yaşamlardan kalan korkular

Olayı genişletirsek, önceki yaşamlarımızın herhangi birinde bizi etkilemiş bir olay da bulunabilir. Bulunacak olay, şu andaki yaşantımızda birtakım korkulara, rahatsızlıklara yol açabilir.

Bir kadın sudan dehşet duyuyordu. Hipnozla önceki yaşantısında bir gemide forsa olduğu ortaya çıktı. Güçten düşünce onu zincirle bağlayıp canlı canlı nehirdeki timsahlara atmışlardı.

Asansörle aşağıya inmekten dehşete kapılan başka bir adamın ise önceki yaşantısında Çinli bir general olduğu ortaya çıktı. General çok yüksek bir yerden düşerek ölmüştü.

Genç bir Amerikalı kıza tramplenden tam suya atlayacağı sıra felç gelmişti. Hipnoz sonucu, önceki yaşamında Florida'da suya atlarken biraz sonra kendisini parçalayacak olan timsahı gördüğü ortaya çıktı. Ölüme bile bile gitmişti.

Bunların gerçekten önceki yaşamlara dayanıp dayanmadığını saptamak olanaksızdır. Ancak gerçek olan şudur. Saplantılarının nedeni hipnozla bulunan kişiler, tedavi olmuşlardır.

Hipnozdan yeniden doğuşa

Bugün, insanları geçmiş yaşamlarına götürmek için kullanılan tek yöntem, hipnozdur. Bu yüzden hipnoz büyük önem kazanmakta ve geliştirilmesi için çabalar sarf edilmektedir.

Parapsikologlar, "eğer hipnoz olmasaydı yeniden doğuşu ortaya çıkaramazdık" diyorlar. Eğer yeniden doğuş gerçekse onlara inanmak gerekiyor.

Geçmişteki hayatlarını hatırlayanlar. Sayfa 183'te.

On kere dünyaya gelen kadın

Madam J, bir çocuklu bir asker karısıydı. Zayıf bünyeliydi. Öğrenciyken tarih dersinden nefret ettiğini söylerdi. Albay **de Rochas** onu hipnozla geriye döndürerek, eski zamanlarda 10 kez daha yaşadığını ortaya çıkardı.

İlk yaşantısında 8 aylıkken ölmüştü. İkincisinde, Trieste yakınlarında bir kasabada **İrisee** adında bir kız olarak yaşamıştı.

Üçüncü dünyaya gelişinde, **Esius** adlı bir adamdı. Hipnozcuyla konuşurken 40 yaşındaydı. İmparator **Probus**'u öldürmek istiyordu. Çünkü imparator, kızı **Florina**'yı zorla cariye almıştı. 4. yaşantısında **Atilla** tarafından M.S. 449'da esir alınmış bir Frank savaşçısıydı. Sonra M.S. 923'te doğmuş **Abbess Martha** oldu. Vincennes manastırında 1010 yılında kötü kalpli bir rahibeydi. Genç kızlara eziyet ediyordu. 1300 yılında 18 yaşında **Mariette Martin** oldu. Kral **"Yakışıklı Filip"**in maiyetinde çalışan bir adamın kızıydı.

Madam J., daha sonra yine erkek oldu. **Michel Berry** 1515'te 22 yaşındayken Marignano Savaşı'nda öldürülmüştü. Bu yaşantısı oldukça detaylıydı. 10 yaşında eskrim yapmayı öğrenmişti. Eskrimdeki ustalığı onu Versay'a kadar getirdi. Öldürülene dek yaşantısındaki baloları, aşk hikâyelerini anlattı.

8. yaşantısında, 1702'de 30 yaşında bir anneydi. Sonra tekrar erkek oldu. 1776'da 38 yaşında **Jules Robert** isimli kötü bir heykeltıraştı. Kötü olmasına rağmen, heykellerinden birisi Vatikan'a dek ulaşmıştı.

Sonra 1835 doğumlu **Marquerite Duchesne** oldu. Bir bakkalın kızıydı. La Gargouille'de okula gitti. Araştırmalar böyle bir okulun olduğunu, ancak o şehirde Duchesne isimli bir bakkal olmadığını gösterdi. Ancak, Madam J.'in anlattığı diğer yerler ve olaylar doğruydu.

Albay Albert de Rochas (en üstte). 1911'de hipnozla geriye dönüşü ileri sürerek bir sansasyona neden olmuştu. İmparator Probus (ortada) Madam J'in 3. kişiliği olan Esius'un nefret ettiği kişi. Michel Berry'nin öldürüldüğü Marignano Savaşı (altta).